

உ

கணபதி துணை.

பாலபாடம் .

இரண்டாம்புத்தகம்.

இது.

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்,

ஆறுமுகநாவலரால்

செய்த பிரதிக்கிணங்க

காரைக்கால்

முகம்மது சமதானியென்னும்

அச்சுக்கூடத்திற்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

பவ(ந)தைமீ

இதன் விலை. அணை-2.



உ

கணபதி துணை.

பாலபாடம்.

இரண்டரம்புத்தகம்.



முதற்பிரிவு.

நீதிவாக்கியங்கள்.

இந்தச்சரீரம் நமக்குக் கிடைத்தது, நாம் கடவுளை வணங்கி முத்தியின்பம் பெறும்பொருட்டேயாம்.

இன்னகாலத்திலே இந்தச்சரீரம் நீங்கும் என்பது நமக்கு விளங்காமையால், நாம் எக்காலத்திலும் கடவுளை வழிபடல வேண்டும்.

கடவுளையும் அவரை வழிபடும் நெறியையும் அத னால் எய்தும் பயனையும் உனக்குப் போதிக்கும் அரு

ள் வடிவாகிய ஆசாரியர் ஒருவரோ உன் உயிர்த்தனை,
ஆதலால், அவரை ஒருகாலமும் மறவாதே.

ஈசரபத்தியும் நல்லொழுக்கமும் உள்ள பிதா மாதா
க்களை உடைமையே பெரும்பாக்கியம்!

திவிரமாயேனும் மந்தமாயேனும் நல்வினை இன்பத்
தையும், தீவினை துன்பத்தையும் வருவிக்கும்.

நன்மை செய்தற்குச் சமயம் வாய்க்கும் பொழுது
செய்யாதொழிவையாகில், பின் ஒருகாலத்தில் அது
வாய்ப்பது அரிது.

சோம்பலே தீமைக்கும் துன்பத்துக்கும் பிறப்
பிடம்.

தங்கள் நயத்தின்பொருட்டு மாத்திரம் அன்றி, பிறர்
நயத்தின்பொருட்டும் பிரயாசப் படுகின்றவர்களை
உத்தமர்.

எவ்வளவு அதிக இராகசியமாகச் செய்யப்படும் நன்
மைகளையும், முற்றறிவு உடைய கடவுள் அறிந்து,
பயன் அளிப்பார்; பிறர் அறிந்தென்! அறியாதிருந்
தென்!

தன்பொருட்டு மாத்திரம் பிரயாசப்படுவன் அற்ப
இன்பத்தை மாத்திரமே அனுபவிப்பான்; அவ்வற்ப
இன்பமுமோ மிக இழிந்தது.

அறிவும் அதனால் ஆகிய நற்குண நற்செய்கைகளு
ம் உள்ள சான்றோர்களாலே நனகு மதிக்கப்படுவதற்
கு யோக்கியனாய் இரு.

நீ பிறர்க்குச் செய்த உபகாரங்களை நீயே எடுத்தும்
புகழ்தல் தக்கது அன்று.

அடக்கம் உடைமை பாலியர்களுக்குச் சிறந்த ஆப
ரணம்.

நாம் செல்வத்தையும் உபசரிக்கப்படுதலையும் நம்மு
டைய பிரீதிக்கு மாறாக இழத்தல்கூடும்; நல்லொழுக்
கத்தையோ அப்படி இழத்தல் கூடாது.

சுசியுடைமை சரீரத்துக்கு ஆரோக்கியத்தையும்,
மனசுக்கு இதத்தையும் வளர்விக்கும்.

நீ பிறர்க்கு ஒன்றை வாக்குத்தத்தம் செய்யுமுன்,
அது உன்னால் இயலுமோ இயலாது என ஆராய்ந்
துகொள.

இளமையிலே ஒருவன் பழகிய பழக்கம் நன்றையா
யினும், தீதையாயினும், அதுவே பெரும்பான்மையும்
மரணபரியந்தம் அவனைத் தொடரும்,

நமக்கு நல்லொழுக்கமும் புகழும் இன்பமும் வரு
தல் தவிர்தல்கள், முறையே பெரும்பான்மையும், நம
து நற்சார்பு தீச்சார்புகளால் ஆகும்.

நாம் இரகசியமாகக் குற்றம் செய்யும்போது, பிறர்
நமமைக் கண்டியாவண்ணம் தப்பிக்கொள்வோமாயி

னும், நம்முடையமனம் நம்மைக் கண்டியாவண்ணம் தப்பிக்கொள்ளமாட்டோமே.

நாம் சிறுதுன்பங்களைச் சகிக்கப்பயிலல்வேண்டும்; பயில்வோமாகில், மேலே பெருநுன்பங்களையும் சகிக்க வல்லவர் ஆவோம்.

உள்ளது போதும் என்று அமைந்த மனமே குறைவற்ற களஞ்சியம்.

மனத்திருத்தியிலும், சரீராரோக்கியத்திலும், நற்குண நற்செய்கைகளை உடையராய வாழ்தலிலும் அன்றி, திரவியத்திலே இன்பம் ஐனியாது.

வருவாய்க்குத் தக்க வாழ்க்கை இல்லாத பொழுது செல்வராவார் ஒருவரும் இலர்; அது உள்ளபொழுது, வறியராவார் மிக அரியர்.

கடன்படும் செல்வர்களினும், கடன்படா வறியவர்களே மிகுந்த சுகம் உடையவர்கள்.

கோட்கேட்பவன் இல்லையாயின், கோட்சொல்பவனும் இல்லை.

பிறருக்கு வரும் கல்வி செல்வங்களைக் காணும் பொழுது, பொறாமை இன்றி மகிழ்தலே நன்மனக்கு அழகு.

நாம்செய்த குற்றங்களை நாமே வெளிப்படுத்தி, பச்சாத்தாபப்பயில்வோமாயின், அறிவினால் மூத்த பெரி

யோர்கள் நம்மேல் இரங்கி, அவைகளைப் பொறுத்துக்கொள்வார்கள்.

நம்முடைய குற்றங்கள் இவைகள் என்று நமக்குத் தெரிவித்து, அவைகளை நீக்கி நடக்கும் நெறியை நமக்குப் போதிக்கின்றவர்களே நமக்கு உத்தம சினைகிதர்கள்.

நமமேல் அன்பு இல்லாதவர்கள் மேலும், நாம் அன்பு உள்ளவர்களாயே இருத்தலவேண்டும்.

பிறர் உனக்குச்செய்த குற்றங்களினாலே உனக்குக் கோபம் தோன்றும் பொழுது, நீ பிறருக்குச் செய்த குற்றங்களை நினைப்பாயாகில், அது அடங்கிவிடும்.

நம்முடைய செயல்கள் அனைத்தும் சுருதிக்கும் யுத்திக்கும் இசைந்திருக்கவேண்டும்.

பிறரிடத்திலே நமக்குக் குற்றம் என்று தோன்றுபவைகளே நம்மிடத்திலே நமக்குக் குற்றம் என்று தோன்றாமை பகஷ்பாதத்தினால் அன்றோ?

அறிவும் நலவொழுக்கமும் உடையவர்களை நிந்திப்பவர்கள், அறிவையும் நலவொழுக்கத்தையுமே நிந்திக்கிறார்கள்.

தரித்திரனாய் இருக்கும்போது திருத்தி அடையாததன், செல்வனாய் போதும், திருத்தியடையான்; திருத்தியடையாமை மனக்குற்றமே அன்றிப் பொருட்டுற்றம் அன்று.

அதிகவருத்தத்தோடு உன்னைப் பெற்று வளர்த்த
பிதாமாதாக்களை, நீ என்ன வருத்தப்படினும், மறந்
தும் கைவிடாமல், அன்போடு காப்பாற்று.

உன்னால் உன் தாய் தந்தையருக்குக்கிடைத்த உப
சாரமே, அது கண்ட உன்பிள்ளைகளால் உனக்கும்,
கிடைக்கும்.

பிரயோசனம் இல்லாத சொற்களைச் சொல்லு
வோன், அறிவாகிய உள்ளீடு இன்மையால் மனிதருக்
குள்ளே பதர் என்று சொல்லப்படுவான்.

பாவம்செய்பவர்களை நன்கு மதிப்பவர்கள் இல்லை
யாயில், பாவம் செய்பவர்களும் இலர்; ஆதலால்,
பாவம் செய்பவர்களினும், அவர்களை நன்குமதிப்பவர்
களை பெரும்பாவிகள்.

பிறருடைய இன்சொற்கள் தனக்கு இன்பம் தரு
தலை அனுபவித்து அறிகின்றவன், அதுநிற்க, கடுஞ்
சொற்களைப் பிறரிடத்தே வழங்குவது என்னபயன்
குறித்து!

எவ்வகைப்பட்ட பெரிய நன்றிகளைக் கொன்றவனு
க்கும் உய்வு உண்டாம், செய்நன்றியைக் கொன்றவ
னுக்கு உய்வு இல்லை.

பாவம் செய்ய ஏவுகின்றவன், செய்கின்றவனோடு,
சமமாகத் தண்டிக்கப்படுவான்.

பகைவர், அயலோர், நட்பினர் என்னும் இம்மூவ

கையேரிடத்தும், தருமததின் வழுவாமல், ஒப்ப நிற
றல் நடுநிலைமை எனப்படும்.

பொய்கூறலாகிய பாவம் ஒன்றை ஒப்பின், அது
வே நெறியாக, மற்றப் பாவங்கள் அனைத்தும் தாமே
ஒழிந்துவிடும்.

ஒரு பொய்சொன்னவன், அதைத்தாடிக்கப் புகின்,
ஒன்பது பொய் சொல்லல் வேண்டிமே.

காரணம்பற்றியாயினும், அறியாமையால் ஆயினும்,
ஒருவன் உன்னிடத்துத் தீங்கு செய்த போது, நீடும்
அதனை அவனிடத்துச்செய்யாது, பொறுத்துக்கொள்,
திரவியம் எல்லார்க்கும் எந்நாளும் அவசியம் வேண்
டுவதாய் இருக்கையால், அதனை விரைந்து சம்பாதிக்க
வேண்டும்.

திரவியம் தேடுகிறதற்கு முயற்சியே சிறந்த கருவி.
சரீரவருத்தத்துக்கு அஞ்சிப் பிறதொழில்களைச்செ
ய்து பொருள் பெற்றும், உணவின் பொருட்டு வேளா
ளரிடத்துச் சொல்லல்வேண்டுதலாலும், பொய் முத
லிய பாவம் கலவாமையாலும், வேளாண்மைக்கு நிக
ராவது ஒன்றும் இல்லை.

செல்வம் முதலியவற்றினாலே செருகரு அடைந்து.
முன் உன்னோடு பயின்ற சினேகிதரை மறந்து
விடாதே.

பாவத்துக்கு அஞ்சிப் பொருள் சம்பாதித்து, பெரியோர்களுக்கும் வறியவர்களுக்கும் பங்கிட்டு, நீயும் உண்ணு.

பாவத்தால் வந்த பிறன் பொருளைப் பங்கிட்டு உண்பையாகில், தரும் பொருளுடையானையும், பாவம் உன்னையும் அடைந்து, உன் சந்ததி நாசம் அடையும்.

பிறர் பொருளானது, உடல் உயிர் இரண்டிற்கும் ஊறு செய்தலால், உடல் ஒன்றிற்கே ஊறு செய்யும் விஷத்தினும், கொடிதாம்.

பிறர் பொருளைக் கவர்தற்குப் பலவகையால் வன்மை இருந்தும் அது செய்யாதவன் எவனோ, அவனே அவருக்கு அப்பொருள் அனைத்தையும் கொடுத்தவன் ஆவன்.

இரப்போர்க்குப் பொருள் கொடுத்தவன், அக்கொடை தன் உயிரை விடாது மறுமையினும் தொடர்தலால், அப்பொருளை மாத்திரம் இழந்திலன்.

உண்ணும் வகை யறிந்து உண்ணுதலும், உண்டபின் நூறடி உலாவுதலும், பசலிலே நீத்தினா செய்யாமையும், வாரந்தோறும் எண்ணெய் இட்டுத் தலைமுழுகுதலும் உளவாயின், உடம்பிலே நோய் உண்டாகாது.

நீ உன் உடம்பை வளர்த்தற்குப் பிறிதொன்றின்

உடம்பை உண்பையாயின், எவ்வகையால் அருளை ஆளுவை!

உன் உள்ளத்திலே செல்வமிகுதியால் அகந்தை தோன்றுமாயின், உன்னின் மிக்காருடைய செலவதையும், வறுமைமிகுதியால் துக்கநீதோன்றுமாயின் உன்னின் இழந்தாருடைய வறுமையையும், நீனை, நீனைப்பாயாகில, அகந்தை துக்கங்கள் உன்னை எக்காலத்தும் அணுகாவாம்.

சூதாடலானது ஒன்றினை முன் பெற்று இன்னும் பெறுவேன் என்னும் கருத்தால் நூற்றினை இழந்து வறியன் ஆதற்கு ஏதுவாம்; ஆதலால், அதனை ஒரு பொழுதும் நீனைத்தலும் செய்பாடுதொழி.

சூதாடலை விருமபுவாய் ஆயின், காலமும் கருத்தும் பெறப்படாமையால், கல்வி, செலவம், ஊண், உடை என்பன உன்னை அடையாவாம்.

நன்மை தீமையைப் பகுத்தறியும் அறிவை மயக்கி அது பயக்கும் ஒழுக்கத்தைக் கெடுத்தலால், கள்ளுண்டலே பாவத்துக்கெல்லாம் தலையானது.

சுண்டவிடத்து முகமாத்திரம் மலரும்படி சினேகிப்பது சினேகம் அன்று; அன்பால் உள்ளமும் மலரும் படி சினேகிப்பதே சினேகம் ஆம்.

நீஉன்னிலும் மெலியாரை வருத்தச் செல்லுமிடத்து

உன்னின் வலியவர் உன்னை வருத்த வரும்போது அவர்முன் அஞ்சி நிற்கும் உனது நிலையை நீனை.

பிறிதோர் உயிராக்கு வந்த நோயைத் தனக்கு வந்த நோய்போலக் குறிக்கொண்டு காப்பாற்றாவிடத்து, அறிவினாலே பயன் யாது!

நீ பிறற்றொருவனது பழியை அவன் புறத்திலே சொல்லுவையாயின், அவன் உன் பல பழிகளுளானும், நீ மிக வருந்தும்படி, அதிகமாகிய பழிகளை ஆராய்ந்து உன் எதிர் சொல்லுவான்.

ஒருவன் எவ்வெப்பொருளினின்றும் நீங்கினானோ, அவன் அவ்வெப்பொருளினால் வரும் துன்பத்தை அனுபவிக்கல் இலன்.

எந்த நாட்டையும் எந்த ஊரையும் உன் நாடி உன் ஊரும் ஆக்குவது கல்வி; ஆதலால், அதனை இளமை தொடுத்த மரணபரிபந்தம் விடாமற் கல.

சூரியன் உதிக்க ஐந்து நாழிகைக்குமுன், நித்திரையை விட்டு எழுந்து, தந்தகததிசெய்து, கடவுளை வணங்கிக்கொண்டு, உன் பாடங்களைக் கற்பாயாயின், அவைகள் உன்மனசிலே நன்றாகப் பதியும்.

ஆசானுடைய உள்ளத்திலே அருள வரும்படி நடத்தலே, கல்விக்குச் சிறந்த கருவி.

அழிவு உள்ளதும் துக்கமயமுமாகிய உன் சாரீரத்தைத் தமபயன் கருதிப் பெற்று வளர்த்த உன் தாய்

தந்தையரினும், அழிவு இல்லதும் இன்பமயமுமாகிய உள் அறிவை உன்பயன் கருதிப் பெற்று வளர்த்த உள் ஆசாரியனோ, மேலானவர்.

நீ வருந்திக் கற்றநூலை மறக்கவிட்டு வேறு நூலைக் கற்றல், கையிலே சிடைத்த பொருளை எறிந்துவிட்டு வேறுபொருள் அரிப்பரித்துத் தேடல் போலும்.

சபைக்கு அஞ்சி நடுங்கும் வித்துவான்களிடத்தில் கல்வியும், சபைக்கு அஞ்சாத முடர்களிடத்தில் ஆரவாரச்சொற்களும், உண்டாதலினும் உண்டாகாமையே நன்று.

உன்னை யாவரும் வியக்கக் கருதி நீயே உன்னைப் புகழ்தல், விளக்கைப் பிரகாசிப்பிக்கக்கருதி அதனது தசுழியில் நீரை வார்த்தல் போலும்.

செல்வமகல்லாதவனாக்கெடுக்கையாலும், வறுமை கற்றோரைக்கொடாமையாலும், கல்லாதாரிடத்து உண்டாகிய செல்வம், கற்றவரிடத்து உண்டாகிய வறுமையினும், மிகத்துன்பஞ் செய்வதாம்.

செல்வம் உள்ள மூடரினும், வறுமை உள்ள வித்துவான்களே எங்கும் நன்கு உதிக்கப்படுவார்கள்;

செல்வம் அழிவுவுள்ளது ஆதலால், அதனால் வரும் பெருமையும் அழிவுள்ளது. கல்வி அழிவில்லாதது

ஆகலால், அதனால் வரும் பெருமையும் அழிவில்லா
கது.

உடம்போடு அழிதலால் பயன்படாச் சாதியுயர்ச்சி
இலராயினும், உயிரோடு செல்லுதலாற் பயன்படும
கல்வியுயர்ச்சி உடையரே மேன்மக்கள்.

கல்வியறிவால் ஆசிய மூப்பே மூப்பு; ஆகலால்,
அதனை உடையவர்களே யாவராலும் வணங்கப்படத்
தக்கவர்கள்.

அறிச்சியமும் கடமுமாகிய உன் சரீரத்தின் பிதா
மாதாக்களுடைய சொல்லுக்கு, நித்தியமும் சித்து
மாகிய உன் ஆன்மாவின் பரமபிதா மாதாவாகிய கட
வுளது சொல்லாகிய வேதாகமங்களுக்கு வீரோதம்
இல்லா வழி அமைந்து நட.

அருட்செல்வமே அறிவுடையோரிடத்து மாத்திரம்
உளதாகி, எவ்வுயிர்களாலும் நன்கு மதிக்கப்படும் பெ
ருஞ்செல்வம்.

நேற்றைக்கு உளன் எனப்பட்டான் இன்றைக்கு
இலன் எனப்படுதல் கண்டும்; உன் உயிர்க்குப் பயன்
படுவனவற்றைச் செய்யாது, வீண் நாட்கழிப்பது,
ஐயையோ, எவ்வளவு அறியாமை.

நாவை அடக்கி வீக்கல் எழும் போது, ஒன்றைச்
செய்தலே அன்றிச் சொல்லலும் கூடாமையாலும்;
அது இன்ன காலத்தில் வரும் என்று அறிதல் இய

லாம்மயானும், மோகூத்திற்கும் ஏதுவாகிய புண்ணியத்தை விரைந்து செய.

நாம் சிற்றறிவு சிறுதொழில் உடையேம் ஆதலால் முற்றறிவு முற்றுத்தொழில் உடைய கடவுளை வணங்கி அவருடைய திருவருள் வசமாய் நிற்பின் அன்றி, பாவ புண்ணியங்களை உள்ளபடி அறிசலும், பாவங்களை ஒழித்துப் புண்ணியங்களைச் செய்தாலும் நம்மால் இயலாவாம்.

ஆக நீதிவாக்கியங்கள்—அஉ.

கதைகள்.

க. எந்த உயிரையும் கொல்லாத ஒருசந்நியாசி ஒரு ஏரிகணாமேலே போனார். போகும் போது, ஒரு செம்படவன் அந்த ஏரியிலே மீன் பிடித்தான். சந்நியாசி செம்படவனைப் பார்த்து “ஐயோ! நீ எப்போது கரை ஏறுவாய், என்றார். “ஐயா, என்பறி நிரம்பினால் கரை ஏறுவேன்,, என்றான்.

உ. இரண்டு மல்லகசெட்டிகள் ஒருவரோடு ஒருவர் மல்லயுத்தம் பண்ணினார்கள். ஒருவன் மற்றவனைக் குப்புறத் தள்ளி, புரட்டிப் புரட்டி உதைத்தான். உதையுண்ட வீரன் எழுந்து நின்று, சனங்களைப்

பார்த்து “ஆனால் என்ன! என் மீசையிலே மண்பட விலலை,, என்று மீசையை முறுக்கினான்.

ஈ. ஒரு மனிதன் ஒரு மகாராசனைப் பார்த்து “நீர் எனக்கு ஆறுமாசம் நல்ல போசனம் தருவீராகில், பின் ஒரு பெரியமலையை எடுப்பேன்,, என்றான், அவன் இவனுக்கு அப்படியே நல்ல ஆகாரம் கொடுத்தான். பின் மலைக்குச் சமீபத்திலே அழைத்துக் கொண்டிபோய் “இதை எடு,, என்றான். அவன் “நீங்கள் எல்லாரும் எடுத்து என் தலைமேலே வைத்தால் எடுக்கிறேன்,, என்று சொன்னான்.

ச. செலவு காரணிய ஒரு உத்தியோகத்தன் ஒரு செல்வனைக் கடன்கேட்டான், “திரும்ப நீ எப்படிக்கடன் தீர்ப்பாய்” என்றான். “என்சம்பளத்திலே மாசந்தோறும் சேர்த்துத் தருவேன்” என்றான். இதற்கு முன்னே தானே நீ இப்படிச் சேர்த்துக்கொள்ளலாகாதா” என்றான். “தெரியாமல் இருந்து விட்டேன்” என்றான், “ஆனால், நான் தெரிவிக்கிறேன்; எப்படியெனில், கடன் தீரமாட்டேன்: போ” என்றான். பின்பணஞ்சேர்க்கத் தொடங்கினான்.

ஊ. ஒரு குரு தமமுடைய சீஷனுக்கு ஞானங்கள் உபதேசித்தார். உபதேசிக்கும்போது, சீஷன் தன் வளையிலே நுழையப் போகும் எலியைப் பார்த்து, அதன்மேலே நினைப்பாக இருந்தான். குரு உபதே

சித்த உடனே: "சீஷா, எல்லாம் நுழைந்தது" என்றார். சீஷன் "எல்லாம் நுழைந்தது, வாலமாதிரந்தான் நுழைபவிலை" என்றான். — மூடர்களுக்குச் சொல்லுகிற புத்தி-இப்படியே இருக்கும்.

க. ஓராசாரியன் சீஷன் வீட்டுக்குப் போய், சில வார்த்தைகள் பேசிக்கொண்டி, இருக்கும் பொழுது, "சீஷா, உனபிள்ளைகள் நால்வருள் யோக்கியன் யாவன்" என்றான். சுவாமி, இங்கே கூலாவிட்டினைமேல் ஏறிக்கொண்டி கொள்ளிக்கட்டை சுழறமுசிறுனை? இவன் தான் இருக்கிறவர்களுக்குள்ளே பாமயோகியன் என்றான். குரு "மற்றை மூவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களோ" என்று, மூக்கின்மேலே விரலவைத்து, பெரு மூச்சுவிட்டீ; "அப்படியா" என்று விசனப்பட்டான்.

எ. ஒரு செல்வன் தன் பிதாவுக்கு ஒட்டிலே கஞ்சி வார்த்துக்கொண்டி வந்தான். அவன் பிள்ளை அதைப் பார்த்து, அந்த ஒட்டை யெடுத்து ஒளித்துப்போட்டான். பின் அந்தச் செல்வன் தன் பிதாவைப்பார்த்து, "ஓடு எங்கே" என்றுகேட்டு அடித்தான். அப்பொழுது அந்தப்பிள்ளை "அப்பா, எனபாட்டனை அடியாடீ, நானே அங்க ஒட்டை எடுத்து ஒளித்து வைத்தேன், ஏன் என்றால், நான் பெரியவன் ஆன பின் உனக்கு வேறே ஓடு சம்பாதிக்கமாட்டேன்" என்றான். அங்க

கேட்டு, செல்வன் வெட்கப்பட்டி, அன்றுமுதல் தன் பிதாவை மிகுந்த செளக்கியமாகவைத்திருந்தான்.

அ. ஒரு பாடகன் தெருத்திண்ணையிலே இருந்து கலையசைத்துக்கொண்டு சங்கீதம் பாடினான். வெகு சனங்கள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தன. அப்பொழுதுவழியிலேபோகிற ஒரு ஆட்டிடையன் அங்கேநின்று, சற்று நேரம்பார்த்து, தேம்பித்தேம்பி ஓபர்மல அழுதான். இருந்தவர்கள் ஆனந்தத்தாலே அழுகிறான் என்று எண்ணி, ஏன் அழுகிறாய் அழாதே" என்றார்கள். இடையன் "ஐயோ! என் மந்தையிலே ஒரு ஆடு இந்த வலியே வரப்பெற்று, கோணக் கோண இழுத்து, யா தொன்றினாலும் பிழைபாமல் இறந்துபோயிற்று, அது இந்தப் பிள்ளைக்கும் வந்ததே என்று அழுகிறேன், ஆனால், இவனுக்கு உடனே சூடுபோட்டால் ஒருவேளை பிழைப்பான்" என்றான். அவர்கள் அவனுடைய அறியாமையைக்கண்டு நகைத்து, அவனைத்திட்டித் தூரத்தினார்கள்.

க. ஒருவன் பதினாயிரம் வராகன் வைத்திருந்தான். அவன் தனக்கு மரணகாலம் சமீபித்ததை அறிந்து, தன் இரண்டு பிள்ளைகளையும் அழைத்து ஒவ்வொருவனுக்கு ஐந்தைந்து பணம் கொடுத்தது, "இதனாலே

வீட்டை நிறையப்பண்ணுகிறவனுக்கு என்பொருளைக் கொடுப்பேன்” என்றான். அவர்களுள் மூத்தவன் ஐந்து பணத்திற்கும் மலிந்த பண்டமாகிய கருப்பஞ் செத்தை வாங்கி வந்து, வீடு நிறையக் கொட்டிப் பரப்பிவைத்தான். இளையவன் மெழுகுவார்த்தி வாங்கி வந்து, ஏற்றி எங்கும் பிரகாசிக்கவைத்தான். பிதா அவ்விரண்டையும் பார்த்து, தீபம் ஏற்றினவனுக்கே பொருளை ஒப்பித்தான்.—புத்தி யுள்ளவனே பெரியவன்.

க0. ஒருவன் கடைவீதியிலே இராமாயணப் பிரசங்கம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். அப்போது ஒரு இடைச்சி மூடனாகிய தன் கணவனுக்குப் புத்தி வருமென்று எண்ணி, அவனைப்பார்த்து, “நீர் இராமாயணம் கேட்டுவாரும்” என்று அனுப்பினான். அவன் அப்படியே வந்து, மோவாயிலே கோலை ஊன்றி, குனிந்துகொண்டு நின்றான். அங்கே இருந்தவர்களில் ஒருதுட்டன் அவன் முதுகின்மேல் ஏறிக்கொண்டான். அந்த இடையன் பிரசங்கம் முடியுமளவும் அப்படியே சுமந்துகொண்டு நினறு, பின் வீட்டுக்குப்போனான். அவன் மனைவி அவனைப்பார்த்து, “இராமாயணம் எப்படி இருந்தது” என்றாள். “அது இலகு அன்று; ஒரு ஆட்சுமை இருந்தது” என்றான். அவள்

அதை ஆராய்ந்து அறிந்த, அவன் மடமைக்கு விசனப்பட்டான்.

கக. ஒருநாள் அழகும் வீவேகமும் உள்ள ஒருவனை விவாகஞ் செய்வேணடும் என்று வெகுநாள காத்திருந்தான். ஒருநாள் அழகுள்ள புருஷன் ஒருவன் வந்தான். அவன் வீவேகியோ என்று அறியும்பொருட்டி அவனோடு பேசிக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அங்கே சடசட என்றது. அவன் அதி என்ன" என்றான். "அது உமீயு" என்றான். அதில ஓரிறகு பிடிங்கி வா; காது குடைதல்வேண்டும்" என்றான். "உமீயுக்கு இறகு இருக்குமா? போ" என்று அவனை அனுப்பிவிட்டான். சில நாள சென்ற பின், வேறொருவன் வந்தான். அவனுடனே, "முன் ஒரு மூடன் உமீயுலே இறகுபிடிங்கிவாச்சொன்னான்" என்றான். அதற்கு அவன் சிரித்து, "அவன் ஆமை என்று நினைத்தான் போலும்" என்றான். இவன் அவனிலும் பெரு மூடன் என்று எண்ணி, இவனையும் இகழ்ந்துபோகச்சொன்னான்.

கஉ. ஒருபிறவிக்குருடனுக்கு ஒருபிள்ளை பிறந்தது. அந்தப்பிள்ளை ஒருநாள் பால் புணக்கேறி இறந்துபோயிற்று. பந்துக்கள அந்தக்குருடன் சமீபத்தில் வந்து, "உன் பிள்ளை இறந்துபோயிற்று" என்றார்கள். "எப்படி இறந்தது" என்றான். "பால் குடிக்கையில் இறந்

நதி" என்றார்கள். "பால் எப்படி இருக்கும்" என்றான். "வெள்ளையாயிருக்கும்" என்றார்கள். "வெள்ளை எப்படி இருக்கும்" என்றான். "கொக்குப்போலிருக்கும்" என்றார்கள். "கொக்கு எப்படி இருக்கும்" என்றான். கையைக் கோணலாக வளைத்துப் "பார்" என்றார்கள். அவன் தடவி, நீண்டி வளைந்து கோணலாக இருப்பதை அறிந்து, "ஐயோ! இந்த முரட்டுப்பால் குழத்தைவாயில் நுழைந்தால் சாவாமல் பிழைக்குமா" என்று அவறி அழுதான்.—ஒருபொருளை அறியும் அறிவில்லாதவர்களுக்குச் சொல்வது இப்படியே விபரீதம் ஆகும்.

கந. விடியற்காலத்திலே நித்தினாவீட்டு முற்றிருக்கும்போது முன்னே சோட்டுக் காகங்களைப்பார்த்தவனுக்கு அன்றைக்கு நல்ல லாபம் உண்டாகும் என்று ஒருவன் கேள்விப்பட்டி, தன் வேலைக்காரனை அழைத்து, "நீ விடியற்காலத்திலே சோட்டுக் காகத்தைப் பார்த்து வந்து என்னை எழுப்பு" என்றான். வேலைக்காரன் அப்படியே சோட்டுக்காகம் இருக்கக்கண்டி வந்து, யசமானனை எழுப்பினான். யசமானன் எழுந்து போய்ப் பார்க்கும்போது, ஒருகாகம் ஒடிப் போய்விட மற்றக் காகம் இருந்தது. அப்போது யசமானன் "ஒன்றுபோவதற்கு முன்னேதானே என்னை

எழுப்பாமற்போய்” என்று கோபித்துக் கொண்டு, வேலைக்காரனை அடித்து உதைத்தான். அப்போது வேலைக்காரன் “ஐயா, இரண்டு காகத்தையும் பார்த்த எனக்கு வந்த இந்த லாபத்தை நீர் பார்க்க இல்லையா” என்றான். அதுகேட்டு யசமானன் வெட்கப்பட்டான்.

கசு. பணத்திலே ஆசையில்லாத ஒரு சந்நியாசி காட்டுவழியே செல்லும்போது, அங்கே ஒரு பணப்புதயலைக் கண்டு, பயந்து ஓடினான். அப்போது, எதிராக ஒரு வேலைக்காரனோடு வந்த சந்நியாசி வேஷதாரிகள் இருவர் அவனைப் பார்த்து, “நீ ஏன் ஓடுகிறாய்” என்றார்கள். “அங்கே இருக்கிற ஆட்கொலையைக்கண்டு பயந்து ஓடுகிறேன்” என்றான். அவர்கள் இருவரும் “இவன் பணத்தையே ஆட்கொலி என்று சொல்லுகிறான்! மூடன” என்று நினைத்து, அங்கேபோய், அந்தப்பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு போனார்கள். அவர்களுடைய வேலைக்காரன், அவர்களைக் கொன்றுபோட்டால் அந்தப் பணத்தைத் தான் எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று நினைத்து, அவர்களுக்குச் சமைக்கும் சோற்றை நஞ்சு கலந்து சமைத்து வைத்தான். அவர்கள் இருவரும், வேலைக்காரன் ஒரு வேளை தங்களைப் பங்கு கேட்பான் என்று நினைத்து, குளத்திலே குளிக்கும்போது அவனைத் தண்ணீரிலே அமிழ்த்திகொன்றுவிட்டு வந்து, அவன் சமைத்த சோற்றைத் தின்று,

தாங்களும் இறந்து, ஆட்கொல்லி என்கிற வார்த்தையை நிசமாக்கினார்கள்.

கரு. ஒரு மூடன் ஒருசெட்டியுடனே கூடிக்கொண்டு பயணம் பண்ணினான். பண்ணும்போது இரவிலே மிக இருளாயினபடியினாலே இவன் ஒருமை தானத்திலே வழியிலே படுத்திக்கொண்டான். செட்டிசமீபத்திலே ஒருசெடிமறைவிலே படுத்திக்கொண்டான். அப்போது வழியிலேபோகிற திருடர்காலிலே மூடன்கால் தட்டுப்பட்டது. ஒருதிருடன் “இது என்ன! கட்டைபோல் இருக்கிறது” என்றான். மூடன் கோபங்கொண்டு “போ போ; உன்வீட்டுக்கட்டை இடப்பிலே ஐந்துபணம்முடிந்துக்கொண்டு நன்றாகப் படுத்திருக்குமா” என்றான். திருடர் அவனைப்பிடித்து, அந்தப் பணத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டுபோனார். போம்போது, “இந்தப்பணம் செல்லுமோ செல்லாதோ” என்று பேசிக்கொண்டார்கள். மூடன் அதைக் கேட்டு, ஆ என்பணம் அப்படிப்பட்டதா! வேண்டுமாயில், செல்லுமோ செல்லாதோ என்று அறியும்பொருட்டி, இங்கே செட்டியார் இருக்கிறார், காட்டுங்கள்” என்று, அந்தச்செட்டியைச் சுட்டிக் காட்டிச் சொன்னான். அவர்கள் செட்டியிடத்தில் இருந்த நூறு

வராகனையும் பறித்துக்கொண்டு போனார்கள்.—முடர்
கள சோக்கையினுலே தப்பாமல் கேடுவரும்.

கக. ஒரு ஊரிலே ஒருபார்ப்பான் இறைச்சி தின்று
களைஞக் குடித்து வெறி கொண்டு திரிபவன யிருந்
தான். கவியறிவு உள்ள ஒரு சூத்திரன் அவன்மேல்
இரங்கி, அவனைப் பார்த்து, 'ஐயா, நீர் கடவுள் அரு
ளிய வேதாகமங்களுக்கு மாறாக இறைச்சி தின்று கள
ஞக் குடிக்கிறீர்; இதனால் உமக்கு மறுமையிலே நா
சுத் துன்பம் கிடைப்பதென்றி, இம்மையிலே எவர்
களாலும் அவமதிப்பும் வரும் ஐயையோ! என்கெட்
டுப்போகிறீர்? உம்மிடத்திலே ஒழக்கமில்லாத பாது
பிராமணத்துவம் எங்கே' என்றான். பார்ப்பான் கோ
பங்கொண்டு, "நான் அப்படிச் செய்வதை அறிகிறந்
தும், அப்படிச் செய்யாத பிராமணர்களும் என்னை ய
நன்குமதிக்கிறார்கள்; எல்லாரும் அந்தப் பிராமணர்
களைப்பாரச்சீலும் என்னையே பெரியவர் எனக்கொண்
டு, எனக்கே முதல் தானம் தருகிறார்கள்: என்னைப்
பிராமணன் அல்லன் என்று இன்மைக்கு நீயே சொல்
லக்கேட்டேன். உன் வீட்டுக்கு அரிசிக்கு வராமற்
பார்த்துக்கொள்; போபோ பைத்தியகார" என்றான்.
வித்தவான் பெருமூச்சுவிட்டு, ஆலோசனையுடன சில
குனிந்துகொண்டு போனான். பார்ப்பான் தன்னை
நின்ற முடனாகிய ஒரு செல்வனைப்பார்த்து, "தம்பி

இவன் வெட்கித்துப்போனான்; பார்த்தீரா?,, என்றான். பணக்காரன் “ஆ ஆ! சந்தேகம் எனன், சுவாமீ!,, என்றான்

கௌ. ஒருநாள் ஒரு நரி இரைக்காகத் திரியும்போது, நல்ல திராட்சைப்பழக்கொத்து ஒன்று எதிர்ப்பட்டது. அதைப் பறிக்கும்படி அந்நரி வேண்டிய மட்டும் குதித்தும் எட்டவில்லை. அப்போது அது “சி புளிக்காமே,, என்று சொல்லிப் போய்விட்டது.

கஅ. ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில ஒரு பிள்ளை மற்றொரு வனை நோக்கி, “சினேகிதனே, நீ கடவுள் இருக்கிற இடத்தைச் சொல்வாயாகில், உனக்கு ஒரு மாம்பழம் தருவேன்,, என்றான். அதற்கு அவன் “தோழா, நீ கடவுள் இல்லாத இடத்தைச் சொல்வாயாகில், உனக்கு இரண்டு பழம் தருவேன்,, என்றான், இவர்களிடமிருள் கேட்டவன் புத்தி பெரியது.

கக. சம்பத்து உடையவனாகிய ஒருவர்த்தகன் இருந்தான். அவன் தன் பல்லக்குச் சுமக்கிற ஆட்களை அழைத்து, “பசுமாட்டுக்கு நாள்தோறும் புல்லு வெட்டிக் கொண்டு வந்து போடுங்கள்,, என்றான். அதற்கு அவர்கள் “நாங்கள் பல்லக்கு மாத்திரம் சுமப்பாம, வேறு வேலை செய்யமாட்டோம்,, என்றார்கள். இப்படி இருக்கும்பொழுது, ஒருநாள் பசுவின்

கன்று வெளியில் ஓடிப்போயிற்று. அப்பொழுது வர்த்தகன் அந்தச் சிவிகையாட்களைப் பார்த்து, “கன்றைத் தேடிப்பிடித்துக்கொண்டு வாருங்கள்,, என்று சொல்ல அவர்கள், “நாங்கள் பல்லக்குச் சுமக்கிறவர்களோ, மாடு மேய்க்கிறவர்களோ,, என்றார்கள். அப்போது வர்த்தகன் அவர்களுக்குப் புத்தி வரும்படி செய்யவேண்டிமென்று யோசித்து, மத்தியானவேளையிலே பல்லக்குக் கொண்டு வரச் சொல்லி, அதிலே தான் ஏறி, கன்றைத் தேடிப்பிடி ரெரிஞ்சின்முள் இருக்கிற காட்டுமார்க்கமாய்ப்போகச் சொன்னான். அவர்கள் அப்படியே போய்த் திரிந்து வருந்துகையில், வர்த்தகனிடத்தில் முறையிட்டார்கள், அதற்கு அவன் “பல்லக்குச் சுமக்கிறது உங்கள் கடைமை, கன்றைத் தேட்கிறது என் கடைமை,, என்று சொல்லி அவர்கள் பல்லக்கை நிறுத்தாமற் சுமக்குமபடி செய்தான். அன்றுமுதல அவர்கள் நல்லபுத்தி அடைந்து, யசமானன் ஏவும எந்தக் காரியத்தையும் செய்வது கடமையென்று ஒப்புக்கொண்டார்கள்.

உரி. ஒரு கேசத்தில் ஒருசீழவன் இருந்தான். அவனுக்கு அநேக பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். அவர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் ஒருமையின்றி நாஸ்தோமம் சண்டை செய்துகொண்டிருப்பதைத் தகப்பனானவன்கண்டு, தன்னுற் கூடிய வரையில் அவர்களுக்குத் தக்க

புத்திகளை அடிக்கடி சொல்லிவந்தும், அவர்கள் கேளாமற் போனார்கள். இப்படியிருக்க, அவன் தனக்குள் ஒரு யுக்தி செய்துகொண்டு, தன் பிள்ளைகள யாவரையும் அழைத்து, எதிரே நிறுத்தி குட்டையா யிருந்த ஒரு வீறகுகட்டைக் கொணர்வந்து, அவர்கள் முன் வைத்து, “பிள்ளைகளே, நீங்கள் எப்படியாவது பிரயாசப்பட்டீ ஒவ்வொருவனாக இந்த வீறகுகட்டை முறியுங்கள், பார்ப்போம்” என்றான். அவர்கள் தகப்பன் சொற்படி தனித்தனியே தங்களால் ஆனமட்டும் பிரயாசப்பட்டீம் முறிக்கமாட்டாமற் போனார்கள். உடனே கிழவன் அவ்வீறகுகட்டை அவிழக்கச் சொல்லி, ஒவ்வொருவன் கையில் ஒவ்வொன்றாகக் கொடுத்தது, “இப்பொழுது முறியுங்கள்” என்று சொல்ல, அவர்கள் மிக எளிதாக முறித்துப் போட்டார்கள். அப்பொழுது தகப்பன் தன் புத்திரரைப் பார்த்து, “பிள்ளைகளே, இவ்வீறகு கட்டி ஒன்றாயிருந்தபொழுது, உங்களால் எவ்வளவும முறிக்கக்கூடாமற் போயிற்று. கட்டவிழ்த்துத் தனித்தனியே பிரித்தபொழுதோ, மிக எளிதாக முறித்துப்போட்டீர்களே; இதிலேதான் நீங்கள் உங்களுக்குள் எவ்வளவும பேதமின்றி ஒருமித்திருப்பதினால் உண்டாகும் பலன் இத்தன்மையதென்று எளிதாகத் தெரிந்துகொள்ளலாம்; ஆதலால், இனி நீங்கள் ஒருவரோடு

ஒருவர் சண்டைபோடாமல், பாலும் நீரும்போல்
ஐக்கமாக இருக்கவேண்டும். அவ்வாறு இருப்பீர்களா
னால், ஒருவரும் உங்களை மோசஞ்செய்து வெல்லமா
ட்டார்கள்" என்றான். அதுமுதல் அந்தப் பிள்ளைகள்
தங்கள் தகப்பனும் காட்டப்பட்ட திஷ்டாந்தத்தை
ஒருபொழுதும் மறவாமல், ஒருமையை அனுசரித்துக்
கொண்டுவந்து சுகப்பட்டார்கள்; ஆதலால் பிள்ளைக
ளே, நீங்களும் எப்பொழுதும் சகோதர ஒருமையை
அனுசரித்து நடக்கவேண்டும்.

புதம். ச.

நிருதயுகம்	(ரு) ய	லக்ஷத்து	உஅது
திமாதாயுகம்	(ரு) யஉ	லக்ஷத்து	கூசாது
துவாபரயுகம்	(ரு) அ	லக்ஷத்து	கூசது
கலியுகம்	(ரு) ச	லக்ஷத்து	நஉது

வருஷம் கூடு.

பிரபவ	யுவ	சுபானு
விபவ	தாது	தாரண
சுககில	நசுவர	பார்த்திவ
பிரமோதூத	வெருதானிய	விய
பிரசோறபத்தி	பிரமாதி	சர்வசிதது
அங்கிரச	விக்கிரம	சர்வதாரி
ஸ்ரீமுக	விஷு	விஹாதி
பவ	சித்திரபானு	விஹாதி

கர	சோபகிருது	ராஷ்ச
நந்தன	குரோதி	நள
வீஜப	வீசுவாக	பிங்கள
ஜப	பிரபவ	காலபுத்தி
மன்மத	பிலவங்க	சித்தார்த்தி
தூர்முசி	கீலக	ரௌத்திரி
ஏவிளமபி	சௌமிப	தூர்மதி
விளம்பி	சாதாரண	துந்தபி
விகாரி	வீரோசுகிருது	ருதிமரங்காரி
சார்வரி	பரிதாவி	ரத்தாஷி
பிலவ	பிரமதீச	குரோதன
சுபகிருது	ஆனந்த	அக்ஷப

அயனம்-உ.

உத்தராயனம் தக்ஷிணயனம்.

தைமீ முதல ஆறுமாசம் உத்தராயனம்

ஆடிமீ முதல ஆறுமாசம் தக்ஷிணயனம்

ருது-சா.

சித்திரைமீ	} வசந்தருது	ஐப்பசிமீ	} சாரூது
வைகாசிமீ		கார்த்திகை	
ஆனிமீ	} கிரீஷ்மருது	மார்கழிமீ	} ஏமந்த்ருது
ஆடிமீ		தைமீ	
ஆவணிமீ	} வருஷருது	மாசிமீ	} சிசிரருது
புரட்டாசிமீ		பங்குனிமீ	

மாசம் - ஓஉ.

சித்திரை	ஆவணி	மார்கழி
வைகாசி	புரட்டாசி	தை
ஆனி	ஐப்பசி	மாசி
ஆடி	கார்த்திகை	பங்குனி

வாரம் - ஏ.

ஞாயிறு	செவ்வாய்	வியாழம்	சனி
திங்கள்	புதன்	வெள்ளி	

பக்கம் - உ.

சுக்கிலபக்கம் கிருஷ்ணபக்கம்

திதி - ஐநூ.

பிரதமை	சத்தமி	தீர்யோதசி
துதியை	ஆஷ்டமி	சதுர்த்தசி
திருதியை	நவமி	பெளர்ணிமை
சதுர்த்தி	தசமி	அல்லது
பஞ்சமி	ஏகாதசி	அமாவாசை
சட்டி	துவாதசி	

நக்ஷத்திரம் - உள்.

அசுவினி	மிருகசிரிடம்	ஆயிலியம்
பரணி	திருவதிரை	மகம்

பு க ர தி.

கார்த்திகை	புனர்பூசம்	பூரம்
உரோகிணி	பூசம்	உத்தரம்
அத்தம்	கேட்டை	அவிட்டம்
சித்திநா	மூலம்	சத்யம்
சுவாதி	பூராடம்	பூரட்டாதி
விசாகம்	உத்தராடம்	உத்தரட்டாதி
அனுடம்	திருவோணம்	இரோவதி

யோகம்-உள.

விட்கம்பம்	கண்டம்	பரிகம்
பிரீதி	விருத்தி	சிவம்
ஆயுஷ்மான்	துருவம்	சித்தம்
சௌபாக்கிடம்	வியாகாதம்	சாத்தியம்
சோபனம்	அர்ஜுணம்	சுபம்
அதிகண்டம்	வச்சிரம்	சுப்பிரம்
சுகர்மம்	சித்தி	பிரமம்
திருதி	விதிபாதம்	மாகேந்திரம்
சூலம்	வரியான	வைதிருதி

கரணம்-யுக.

பவம்	கரசை	சதுஷ்பாதம்
பாலவம்	வணிகை	நாகவம்
கௌலவம்	பத்திரம்	கிம்ஸ்துக்கினம்
வைதிலம்	சகுனி	

பாலபாடம்.

இராசி-யெ.

மேடம்	சிக்கம்	தனு
இடபம்	கன்னி	மகரம்
மிதுனம்	துலாம்	சூம்பம்
கர்க்கடகம்	விருச்சிகம்	மீனம்

இராசிமாசம்-கஉ.

மேடம்-சித்திநா	துலாம்-ஐப்பசி
இடபம்-வைகாசி	விருச்சிகம்-கார்த்திகை
மிதுனம்-ஆனி	தனு-மார்கழி
கர்க்கடகம்-ஆடி	மகரம்-தை
சிக்கம்-ஆவணி	சூம்பம்-மாசி
கன்னி-புரட்டாசி	மீனம்-பங்குனி

கிரகம்-கூ.

சூரியன்	புகன	சனி
சந்திரன்	விபூழன்	இராகு
செவ்வாய்	வெள்ளி	கேது

திக்கு-அ.

கிழக்கு	தென்மேற்கு	வடக்கு
தென்கிழக்கு	மேற்கு	வடகிழக்கு
தெற்கு	வடமேற்கு	

திக்குப்பாலகர்-அ.

இந்திரன்	நிருதி	சூம்பரன்
அக்கினி	வருணன்	ஈசானன்
இபமன்	வாயு	

வசந்தருது—இளவேனிற்பருவம்.

கிரீஷ்மருது—முதுவேனிற்பருவம்.

வருஷருது—கார்ப்பருவம்.

சாரருது—கூதிர்ப்பருவம்.

ஏமந்தருது—முன்பனிப்பருவம்.

சிசிரருது—பின்பனிப்பருவம்.

சுக்கிலபக்கத்துக்குப் பூர்வபக்கமென்றும் பெயர்.

கிருஷ்ணபக்கத்துக்கு அபரபக்கமென்றும் பெயர்.

தாய் செய்த நன்றி.

தன் மிருதுவாகிய முலையினால் உனக்குப்பால் ஊட்டி, தன் கைகளிலே நீ நித்திரை செய்யும்படி, உன் கன்னத்தில் இனிமையாகிய முத்தங்கொடுத்த வள எவள ! என் தாய்.

நித்திரை உன் கண்ணை விட்டு நீங்கின போழுது, நீ உறக்கம் கொள்ளும்படி இனிமையான கீதங்களைப் பாடி, நீ அழாதபடிக்குத் தாலாட்டினவள எவள ! என் நன்றாய்.

நீ தொட்டிலில் நித்திரைசெய்யும்பொழுது, தொட்டிலை ஆட்டிக்கொண்டு, உன்னுடன் கூட இருந்து உன்னைச் சாவதானமாகக் காப்பாற்றி, உனக்காக அன்பின் கண்ணீர் விட்டவள எவள் ! என் அன்னை.

நீ வியாதியினாலும் துன்பத்தினாலும் அழுதபொ

முது, துக்கக்குறியையுடைய உன் கண்ணைப் பார்த்து, நீ இறந்துபோவாயோ என்று பயந்து அழுதவள எவள்? என மாதா.

நீ விழுந்த பொழுது உனக்கு உகவி செய்யும்படி ஓடிவந்து, இனிமையான கதைகளைச் சொல்லி, உன்காயத்தைச் சௌக்கியப்படுத்த உனக்கு முத்தங்கொடுத்தவள எவள்? என அருமைத்தாய்.

நீ பாவஞ்செய்யாமல் விலகும் பொருட்டும், புண்ணியத்தைச் செய்யும்பொருட்டும், கடவுளிடத்தே அன்புவைத்து அவரை எந்நாளும் வழிபடும் பொருட்டும், உனக்குப் போதித்தவள எவள்? என்னைப் பெற்ற தாய்.

இப்படியே உன்னிடத்தில் இவ்வளவு அதிக அன்புள்ளவளாய் இருக்கின்ற உன் மாதாவினிடத்திலே நீ எப்பொழுதாவது அன்பில்லாதவனாய் நடக்கலாமா? நடக்கலாகாது.

பிள்ளையே, நீ கடவுளுடைய திருவருளினாலே சீவனோடிருக்கும் வரையும், உன் அன்புள்ள மாதா உனக்காகப் பட்ட பிரயாசத்துக்கு நீ பிரதிபலன் அளிக்குமபடி வீரும்பிக் காத்திருக்கவேண்டும்.

நித்தியகருமவிதி.

ஈசுரத்தியானம்.

சூரியன் உதிக்குமுன நித்திரைவிட்டுமுந்த, சலம் வாயிற்கொண்டு இடப்புறத்திலே கொப்பளித்து, முக

த்தையும் கை கால்களையும் சுழுவி, ஈரந்துவட்டி, சிழ
க்குமுகமாகவேனும் வடக்குமுகமாகவேனும் இருந்து
கொண்டு, கடவுளைத் தியானித்துத் தோத்திரம் பண
ணக்கடவாய்.

அவசியகருமம்.

பின்பு வீட்டினின்றும் புறப்பட்டு, மலசலங்கழிக்கத்
தக்க தனியிடத்தை அடைந்து, பூனூலை வலக்கா
திலே சேர்த்து, தலையையும் காதுகளையும் வஸ்திரத்தி
னாலே சுற்றி, மெளனம் பொருந்தி, பகலிலே வடக்கு
முகமாகவும், இரவிலே தெற்குமுகமாகவும், மூக்கு
நுணியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து, மலசலம்பாச
னஞ் செய்யக்கடவாய்.

வழியிலும், குழியிலும், நீர் நிலையிலும், நீர்க்கனாயி
லும், கோமயம் உள்ள இடத்திலும், சாமபர் உள்ள
இடத்திலும், சுகாட்டிலும், பூந்தாட்டத்திலும், மர
நிழலிலும், உழுதநிலத்திலும், அறுகம்பூமியிலும், பசு
மநலதரிற்கும் இடத்திலும், புற்றிலும், அருவீ பாயும்
இடத்திலும், மலையிலும், மலசலங்கழிக்கலாகாது.

சௌசம்.

மலசலங்கழித்த உடனே எழுந்து, சலக்கனையை
அடைந்து, சலத்துக்கு ஒருசாணுக்கு இப்பால் இரு
ந்துகொண்டு, இடக்கையினாலே, மண்ணுஞ் சலமுங்
கொண்டு, குறியில் ஒருகாமும், குதத்தில் ஐந்துதரத்
துக்குமேலும், இடக்கையை இடையிடையே ஒவ்

வொருதாமும் சுத்திசெய்யக்கடவாய். பின்னும், இடக்கைக்குப் பத்துதாமும், இரண்டுகையுஞ் சேர்த்து ஏழுதாமும் சுத்திசெய்து சகனத்தை துடைத்து காலகளை முழங்கால்வரையும், சைகளை முழங்கைவரையும், ஒவ்வொருதரம் கழுவக்கடவாய்.

பின்பு அவ்விடத்தை விட்டு, வேறொருதுரையிலே போய் வாயையும் கண்களையும் நாசியையும் காதுகளையும் கை கால்களில் உள்ள நகங்களையும் சுத்திசெய்து எட்டுத்தரம் சலம் வாயிற்கொண்டு இடப்புறத்திலே கொப்பளித்து, தலைக்கட்டு இல்லாமல் ஆசமனம் பண்ணக்கடவாய்.

நதி முதலிய பண்ணிப தீர்த்தங்களிலே செளசம் பண்ணலாகாது. செளசத்துக்குச் சம்பத்திலே சலம் இல்லையானால், பாத்திரத்திலே சலம் மொண்டிவைத்துக்கொண்டு மலசலங்கழித்து, செளசஞ் செய்து விட்டு, பாத்திரத்தைச் சுத்திசெய்து, சலமொண்டி வாய கொப்பளித்து, கால் கழுவக்கடவாய்.

தந்தசுத்தி.

தந்தசுத்திக்கு உரிய கொம்பையேனும் இலையையேனும் சலத்தினால் கழுவி கீழ்க்கு நோக்கியாயினும் வடக்கு நோக்கியாயினும் இருந்துக்கொண்டு, பல்லின புறத்தையும் உள்ளையும் செல்வையாகச் சுத்திசெய்து ஒருகழியை இரண்டாகப்பிளந்து, ஒவ்வொரு பின்புறம் மும்முன்றுதரம் உண்ணுக்களவாக ஒட்டி

நாக்கைவழித்து, இடப்புறத்திலே போட்டு விட்டு சலம் வாயிற்கொண்டு பன்னிரண்டுதரம் இடப்புறத்திலே கொப்பளித்து, முகத்தையும் கைகால்களையும் கழுவுக்கடவாய்.

செங்கலினாலேனும், சாம்பராலேனும், மணலினாலேனும், பட்ட மரத்தினாலேனும், தந்தசுத்தி பண்ணலாகாது. நின்னுகொண்டாயினும், நடந்துகொண்டாயினும், போர்த்துக்கொண்டாயினும், தந்தசுத்திபண்ணலாகாது.

பாடம் படித்தல்.

தந்தசுத்தி செய்தவுடனே, உன்னுடைய மாதாவையும் பிதாவையும் நமஸ்கரித்து, உன் புதுப்பாடங்களைச் சாவதானமாகப் படித்து வரப் பண்ணிக் கொண்டு, பழைய பாடங்களை வாசித்து, தெரியாதவைகளைக் கேட்டறிந்து கல்வியிலே தேறக்கடவாய்.

ஸ்ரானம்.

நதி குளம் முதலிய நீர்நிலையை அடைந்து, கௌபீனத்தைக் கசக்கிப் பிழிந்து தரித்து, இரணம் கைகளையுங்கழுவி, வேட்டியைத் தோய்த்து, அலம்பித்தரித்து, உடம்பைச் செவ்வையாகத் தேய்த்து, கொப்பூழளவினாகாய் சலத்திலே இறங்கி, நதியிலையானால் அதற்கு எதிர்முகமாகநின்றும், குளமுதலியவைகளிலேயானால் கிழக்குமுகமாகவேனும் வடக்குமுகமாகவேனும் நின்றும், இரண்டு காதுகளையும் இரண்டு பெருவிரல்களினாலும், இரண்டுகண்களையும் இரண்டு சுட்டுவிரல்களி

னாலும் இரண்டு நாசிகளையும் இரண்டு நடுவிரல்களினாலும் மூடிக்கொண்டு, கடவுளைச்சிந்தித்து, ஸ்நானம்பண்ணக்கடவாய்.

ஸ்நானஞ்செய்த உடனே கரையிலேறி, வேட்டியைப்பிழிந்து, சூரியனெதிரே உதறி, உலாந்ததாகப்பாவித்து உடம்பிலுள்ள ஈரத்தைத்துவட்டி, சூர்மியை முடித்து, ஈரக் கௌபினத்தைக் களைந்து, உலர்ந்த கௌபினத்தைத் தரித்து, இரண்டு கைகளையுங்கழுவி, உலர்ந்த வஸ்திரத்தைத் தரித்துக்கொண்டு, ஈரவஸ்திரத்தை உலருமபடி கொடிபிலே போடக்கடவாய்.

ஈசுவரந்தனம்.

சிழக்குமுகமாகவேனும் வடக்குமுகமாகவேனும் அசைவற இருந்து, கடவுளை அன்புடனே தியானித்துத் தோத்திரஞ்செய்து, எழுந்து மூன்றுதரமாயினும் ஐந்துதரமாயினும் நமஸ்காரம் பண்ணக்கடவாய்.

போசனம்.

கோமயத்தினாலே மெழுகப்பட்ட இடத்திலே சலத்தினாலே கழுவப்பட்ட இலையைப்போட்டு, அதிலே சலத்தினாலே புரோகித்து, அன்னம் கறி முதலியவைகளைப்படைப்பித்து, வீண் வார்த்தைபேசாமலும் தூங்காமலும், அசையாமலும், செவ்வையாக இருந்து மெல்லுணறையும் நினையாமல் கடவுளையே சிந்தித்துக்கொண்டு, அன்னத்தைச் சிந்தாமற் போசனம்பண்ணி சலபானம் பண்ணக்கடவாய்.

போசனத்துக்குரிய பாத்திரங்களாவன வாழையிலை, பலாவிலை, புன்னையிலை, பலாசிலை, பாதிரியிலை, தாமரையிலை என்பவைகளாம். வாழையிலையைத் தண்டுரியாமல் அதினுடைய அடி வலப்பக்கத்திலே பொருந்தும் படி போடவேண்டும்.

பந்தியில் இருந்து போசனம்யண்ணும் பொழுது பெரியோர் புசிக்கத்துடங்குமுன்னே நீ புசிக்கத் தொடங்கிவிடாதே. அவர் எழும்புதங்குமுன்னே நீ எழும்பிவிடாதே. அவரை நெருக்கி இராதே.

கிடந்து கொண்டாயினும், நின்று கொண்டாயினும் வெளியிலிருந்தாயினும் கட்டிலில் இருந்தாயினும், போசனமேனும் பானமேனும் பண்ணலாகாது.

நெய்யையேனும் லவணத்தையேனும் உச்சிட்டத்திலே படைத்துக்கொள்ளலாகாது. பாலுடனே லவணம் கூட்டலாகாது.

போசனஞ்செய்த உடனே வீட்டுக்குப் புறத்தே போய், கைகளைக் கழுவி, சலம் வாயிற்கொண்டு பதினாறுதரம் இடப்புறத்திலே கொப்பளித்து, வாயையும் கைகளையும் கால்களையுங் கழுவக்கடவாய்.

நீயே உச்சிட்டத்தை அகற்றவேண்டிய இடத்து, இலையை எடுத்து எறிந்துவிட்டு, கை கால்களைக் கழுவிக்கொண்டு, உச்சிட்டத்தானத்தைக் கோமயங்கலாத்தசலந்தெளித்து, இடையிலே கையை எடாமலும், முன்பு தீண்டிய இடத்தைப் பின்பு தீண்டாமலும், புள

ளியில்லாமல் மெழுகி, புறத்தே போய்க் கை கழுவி
விட்டு, பின்னும் அந்தத்தானத்திலே கோமயங்களைத்
தசலம் தெளித்துவிடக்கடவாய்.

பள்ளிக்கூடத்துக்குப்போதல்.

போசனஞ்செய்த உடனே, புத்தகங்களை எடுத்துக்
கொண்டு, பள்ளிக்கூடத்துக்கு ஒழுங்காகப் போய்,
உபாத்தியாரிடத்திலே பாடங்களை ஒப்பித்து, அவர்
விளக்குகிறதைக் கருத்தாகக் கேட்டு, மனசில வைக்
கக்கடவாய். அங்கே எழுத வேண்டிய சட்டங்களை
எழுதி, செய்யவேண்டிய கணக்குகளைச்செய்து, பிள்ளை
களுடனே சண்டைசெய்யாமல் உபாத்தியாயருடைய
சொல்லுக்கு அச்சத்தோடும் அன்போடும் அமைந்து
நடக்கக்கடவாய். படிக்கும்பொழுது, அந்த அந்த
அடையாளத்துக்கு இவைய நிறுத்திப்படிக்க வேண்
டும். ஒவ்வொருசொல்லையும் தெளிவாக உச்சரிக்க வே
ண்டும். புத்தகங்களை இழந்து போகாமலும், அழுக்கு
ஏறவொட்டாமலும் சாவதானமாகக் காப்பாற்றல வே
ண்டும். பள்ளிக்கூடம் முடித்தவுடனே, தெருவிலே
சண்டைசெய்யாமலும், சிறிதும் தாழ்த்தாமலும், வீட்டுக்குத்
திரும்பல் வேண்டும்.

இரவீற் செய்யுங்கருமம்.

சூரியன் அததமிழ்க்கும்பொழுது வாய் கொப்பளித்
துக் கை கால கழுவி, கடவுளை வழிபட்டுக்கொண்டு,
விளக்கிலே; நீ கேட்ட பாடங்களைச் சிந்தித்து. புதுப்

பாடங்களைப் படித்து, பழம்பாடங்களைப் போற்றக்
கடவாய்.

பின்பு போசனஞ்செய்து சிறிதுநேரம் உலாவிக்
கொண்டு சயனஸ்தானத்தை அலகிடுவித்து. சயனத
தைக் தட்டி விரித்து, கடவுளைச் சிந்தித்துக்கொண்டு
கீத்திரை செய்யக்கடவாய். சூரியோதயத்துக்குமுன்
எழும்பிவிடக்கடவாய்.

நித்திபகருமனிதி முற்றிற்று

பெரியோரைவழிபடல்.

தாய், தகப்பன், தலைமயன், தமக்கை, பாட்டன்,
பாட்டி' மாமன், உபாத்தியாயர், குரு முதலாகியபெரி
யோர்களை அச்சத்தோடும் அன்போடும் வழிபடல்
வேண்டும்.

மேரியோரொதிரே உயர்ந்த ஆசனத்திருத்தலும்
காலே நீட்டிக்கொண்டிருத்தலும், காலின்மேலே கால்
போட்டுக்கொண்டிருத்தலும், சயனித்தலும் சிரித்த
லும். எதிர்த்துப் பேசுதலும், கைகட்டிப் பேசுதலும்
எச்சினுமிழ்தலும்' அரையிலே கையூன்றுதலும்
காலேதூக்கி உயர்ந்த தானத்தில் வைத்துக்கொண்டு
நிற்றலும், போர்த்துக்கொள்ளுதலும் ஆகாவாம்.

பெரியோர் முன்னே போம்பொழுது, வேட்டியை
ஒதுக்கிக்கொண்டு, தணிந்த நடையுடனே போகக்

கடவாய், அவர் சமீபத்திலே நின்று பேசும்பொழுது வாய் புதைத்து நின்று பேசக்கடவாய்.

பெரியோர் உன்னுடனே பேசும்பொழுது, நீ வேறொன்றையும், பாராமலும், வேறொன்றுக்குச் செவிகொடாமலும், அவர் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டு அவர் வார்த்தைக்கே செவிகொடுக்கக்கடவாய்,

பெரியோருடனே நீ பேசும்பொழுது வேறொன்றையும் பாராமல், அவர் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டு பேசக்கடவாய் பெரியோரிடத்திலே அவரை 'சுவாமி, ஐயா' என்பவை முதலிய வார்த்தைகளினாலே உயர்த்தியும், உணை, அடியேன், தமிழேன்' என்பவை முதலியவார்த்தைகளினாலே தாழ்த்தியும், பேசக்கடவாய்

பெரியோர் உனக்கு ஒன்றைத்தரும்பொழுது, நீ எழும்பி; இரண்டு கையினாலும், வாங்கக்கடவாய். பெரியோருக்கு நீ ஒன்றைக்கொடுக்கும்பொழுது, எழும்பி இரண்டுகையினாலும் கொடுக்கக்கடவாய்.

பெரியோர் உனலீட்டுக்கு வந்தாராயின், நீ அவரை வினாந்து எதிர்கொண்டு சும்பிட்டி, அழைத்துக்கொண்டுவந்து, ஆசனத்திலே இருத்தி, அவரை முன்னுதரமாயினும் ஐந்துதரமாயினும் நமஸ்கரித்து, எழும்பி, அவர் 'இரு' என்றபின் இருக்கக்கடவாய். அவாம்பாம பொழுது எழும்பி, அவரின்னே சிந்தித்துநாமப்பேசாய், அவ்வாக்குமபிட்டி, விடையுமபெற்றுக்கொண்டி, திருமபக்கடவாய்.

ஐயம்—பிச்சையை, இட்டு—(இரப்பவர்களுக்குக்) கொடுத்து, உண்—நீயும் உண்ணு.

க0. ஒப்புரவொழுது.

ஒப்புரவு—உலகநடையை அறிந்து, ஒழுது—(நீ அந்தவழியிலே) நட,

கக. ஒதுவ தொழியேல்.

ஒதுவது — (அறிவுநூல்களை) வாசிப்பதை, ஒழியேல்—(நீ மரணபரியந்தம்) விடாதே.

கஉ ஒளவியம்பேசேல்.

ஒளவியம்--பொறாமை வார்த்தைகளை, பேசேல்—நீ பேசாதே.

கங. அஃகஞ் சுருக்கேல்.

அஃகம்—நானியவிலையை, சுருக்கேல்— (நீ அதிக லாபத்துக்காகக்) குறைபாதே.

கச. கண்டொன்று சொல்லேல்.

கண்டு—(ஒன்றைக்)கண்டு, ஒன்று—வேறொன்றை, சொல்லேல்—(நீ சாக்ஷிபாகுமபோது) சொல்லாதே. (கண்டபடியே சொல்லென்பது கருத்து.)

கரு. நப்போல் வளை.

நப்போல்—நகரம் (நான் பிரயோஜன முள்ளதாய் இருந்து தன் வருக்கத்தைத் தழுவுதல்) போல்' வளை—(நீ பிரயோசனமுள்ளவராய் இருந்து உன் இனத்தைத்) தழுவு.

நகரமானது அங்நனம் இங்நனம் உங்நனம் என்று

சொல்லுக்குக் காரணமாய் வரும். அதின் வருக்கங்களாகிய
 நாநி னீ டு நு நெ வே நை நொ நோ நொள என்கிற பதி
 நொன்றும் சொல்லுக்குக் காரணமாதலால் இல்லை. ஆயினும்
 நகரத்தின்பொருட்டு இவைகளையும் நெடுங்கணக்கிலேவழங்
 குவார்கள். அதுபோலவே, நீ கல்விசெல்வங்களினாலே பிற
 ருக்கு உதவி செய்வாயாயின், அவர் உன்னைத்தழுவவதன்றி
 உன்பொருட்டு உன் இனத்தாரையும் தழுவவர் என்பதாம்.

சசு. சனிநீ ராடு.

சனி — சனிக்கிழமைதோறும், நீர் ஆதி — (எண்
 னெய் இட்டுக்கொண்டு) நீரினிலேதலைமுழுது.

புதன்கிழமையினும் முழுசலாம்.

கள. ரூபம்பட வுணா.

ரூபம்பட—(பேசஞ்சொல்லிலே) இன்பம் வீனையும்
 படி; உணா—நீ பேசு.

நயம் என்பது ரூபம் எனப்போலியாயிற்று.

சஅ. இ, டம்பட வீடெடேல்.

இடம்—இடமானது; பட—(அளவுக்கு மேற்பட்டு
 வெறுமையாய்க் கிடக்கும்படி, வீடு—வீட்டை, எடே
 ல—(நீ பெரிதாகக்) கட்டாதே.

சகூ. இ, ணக்கமறிந் திணங்கு.

இணக்கம்— சினேகத்துக்கு ஏதுவாகிய) நற்குண
 நற்செய்கைகளை, அறிந்து—தெளிந்து, இணங்கு—
 (பின் ஒருவனோடு) சினேகஞ்செய்.

உ⁰. தந்தை தாய்ப் பேண்.

தந்தை—(நீ உன்) பிதாவையும், தாய்—மாதாவையும், பேண—(எப்போதும் பூசித்துக்) காப்பாற்று.

உக. நன்றி மறவேல்.

நன்றி—(ஒருவர் உனக்குச் செய்த) உபகாரத்தை, மறவேல்—(நீ ஒருபோதும்) மறவாதே.

உஉ. பருவத்தே பயிர்செய்.

பயிர்—பயிர்களை, பருவத்தே—(அது அது விளையும்) பக்குவகாலத்திலே, செய்—(வேண்டும முயற்சியிலே வழுவாமல்) இடி.

பயிருக்குவேண்டும் முயற்சிகளாவன, உழுதல், எரு இசிதல், களைபிடுங்கல், நீர் பாய்ச்சல், காததல் என்கிற ஐந்தும் ஆம்.

உஊ. மன்றுபறித்துண்ணேல்.

மன்று—தருமசபையிலே இருந்துகொண்டு, பறித்த—(வழக்குத் தீர்ப்புக்கு வரும் குடிகளுடைய பொருளைக்) கவர்ந்து, உண்ணேல்—(நீ சீவனம் பண்ணாதே).

உச. இ, பல்பலா தனசெயேல்.

இயல்பு அலாதன—(தருமநூலுக்குப்) பொருத்தமல்லாதவைகளை. செயேல்—(நீ செய்யாதே,

உரு. அ, ரவ மாட்டேல்

அரவம்—(நஞ்சையுடைய) பாம்புகளை, ஆட்டேல்—(நீ பிடித்து) ஆட்டாதே.

உசா. இ, லவம்பஞ் சிற்றுகில்.

இலவம்பஞ்சில்—இலவம் பஞ்சு மெத்தையிலே,

துயில்—நீ நித்திரை செய்.

உஎ. வஞ்சகம் பேசேல்.

வஞ்சகம்—சபட வார்த்தைகளை, பேசேல்—நீ பேசாதே.

உஅ. அழகலாதனசெயேல்,

அழகு அலாதன—(நீ துன்பப்படவந்த காலத்தும்) இழிவுள்ள செயல்களை, செயேல்—செய்யாதே.

அழகுடையன உயர்வுள்ள செயல்கள் ஆதலால் அழகலாதன இழிவுள்ள செயல்கள் என்பதாம்.

உக. இ, ளமை யிற்கல்.

இளமையில—இளமைப் பிராயத்திலே, கல்—(நீ வீத்தையைக்) கற்றுக்கொள்.

உஓ. அ, றனை மறவேல்.

அறனை—தருமத்தை, மறவேல்—(நீ ஒருபோதும்) மறவாதே.

உக. அ, னந்தலாடேல்.

அனந்தல்—நித்திரையை, ஆடேல்—(நீ அதிகமாகச்) செய்யாதே.

உஉ. கடிவது மற,

கடிவது—(ஒருஉரைச்) சினந்து பேசுவதை மற—(நீ மறந்துவிடு.

உஊ. காப்பது வீரதம்.

காப்பது—(உயிர்களுக்குத் தீங்குசெய்யாமல் அவைகளைக்) காப்பாற்றுவதே, வீரதம்—வீரதமாம்.

௩௪. சீழமைப் படவாழ்.

சீழமைப்பட — (உன்னிடத்தில் உள்ள பொருள் பிறருக்கும்) உரிமைப்படும்படி, வாழ்—ரீவாழு.

௩௫. சீழமை யகற்று.

சீழமை—சீழ்மையாகியகுணத்தை, அகற்று—நீர்க்கு.

௩௬. குணமது கைவிடேல்.

குணமது—(மேலாகிய) குணத்தை கைவிடேல்—
நீ கைவிடாதே.

௩௭. கூடிப் பிரியேல்.

கூடி—(நல்லவரோடு) சினேகித்து, பிரியேல்—நீ
பின் அவரைவிட்டு நீங்காதே.

௩௮. கெடுப்ப தொழி.

கெடுப்பது—(பிறருக்குக் கேடுசெய்யுதல்) தொழி—
நீ விட்டுவிடு.

௩௯. கேள்வி முயல்.

கேள்வி — (சுற்றவாசொல்லும் நூற்பொருளைக்) கேட்பதற்கு, முயல்—நீ முயற்சிசெய்.

௪௦. கைவினை கரவேல்.

கைவினை-- (உனக்குக் தெரிந்த) கைத் தொழிலை, கரவேல்— நீ சமயத்திலே) ஒளியாதே.

௪௧. கொள்ளை விரும்பேல்.

கொள்ளை — (பிறருடைய பொருளைக்) கொள்ளை யிடுதற்கு, விரும்பேல்—நீ ஆசைப்படாதே.

சஉ. கோதாட் டொழி.

கோது—குற்றம் பொருந்திய, ஆட்டு—ஊளை யாட்
டை, ஒழி—நீ நீக்கு.

சந. சக்கர நெறிநில்.

சக்கரநெறி—(அரசனுடைய ஆஞ்சைநாயாகிய சக்க
ரம்செல்லுமவழியிலே) நில்— (நீ அடங்கி) நில். [அர
சனுடைய கட்டளைக்கு அமைந்து நட என்பது
கருத்து.]

சச. சான்றோ ரினத்திரு.

சான்றோர்— அறிவினாலே நிறைந்தவர்களுடைய,
இனத்த—கூட்டத்திலே, இரு— (நீ எந்நாளும் சேர்
ந்து) இரு.

சரு. சித்திரம் பேசேல்.

சித்திரம்—(மெய்ப்போலத்தோன்றும் பொய்மொழி
களை) பேசேல்—நீ பேசாதே.

சசு. சீர்மை மறவேல்.

சீர்மை— (புகழுக்கு) ஏதுவாகிய குணத்தை, மற
வேல்—நீ மறந்துவிடாதே.

சஎ. சுளிக்கச் சொல்லேல்.

சுளிக்க—(கேட்பவர்) கோபிக்கும்படியாக, சொல்
லேல்—நீ ஒன்றையும்) பேசாதே.

சஅ. சூது விரும்பேல்.

சூது—சூதாடலை, விரும்பேல்—(நீ ஒருபோதும்)
விரும்பாதே.

சக. செய்வன திருந்தச்செய்.

செய்வன—செய்யுண்டாரியங்களை, திருந்த — செய்வையாக, செய்—நீசெய்.

௫௦. சேரிட மறிந்துசேர்.

சேர்இடம்—அடையத்தகும் (நன்மையாகிய) இடத்தை அறிந்து—தெரிந்து, சேர்—நீ அடை.

௫௧. சையெனத் திரியேல்.

சை என—(பெரியோர் உன்னைச்) சீ என்று அருவருக்கும்படி, திரியேல்—(நீ துட்டனாய்த்) திரியாதே.

௫௨. சொற்சொர்வு படேல்.

சொல்—(நீ பிறரோடு பேசும்) சொற்களிலே, சொர்வு படேல்—மறதிபடப் பேசாதே. [சொல்லவேண்டியதை மறவாமற்சொல் என்பது கருத்து.]

௫௩. சோம்பித் திரியேல்.

சோம்பி—(நீ செய்யவேண்டும் முயற்சியைச் செய்யாமல்) சோம்பல்கொண்டு, திரியேல்—(வீணாகத்) திரியாதே.

௫௪. தக்கோ னெனத்திரி.

தக்கோன் என—(உன்னைப்பெரியோர்கள்)யோக்கியன என்றுபுகழும்படி, திரி—நீ திரி.

௫௫. தானமது வீரும்பு.

தானமது—(சற்பாத்திரங்களிலே) தானம்செய்தலை, வீரும்பு—நீ வீரும்பு.

௫௬. திருமாலுக் கடிமைசெய்.

திருமாலுக்கு—விஷ்ணுவுக்கு, அடிமை செய்—நீ
தொண்டி பண்ணு.

௫௭. தீவினை யகற்று.

தீவினை—பாவசெயலகளை, அகற்று—(நீ செய்யா
மல்) நீக்கு.

௫௮. துன்பத்திற் கிடங்கொடேல்.

துன்பத்திற்கு—(தொழில்செய்யும்போது முயற்சி
யினாலே வரும் சார்ப்பிரயாசத்தால் ஆகிய) துன்பத்
துக்கு, இடம் கொடேல்—(நீ சிறியதாயினும்) இடங்
கொடாதே. [அத்துன்பத்தை இன்பமென்று கொண்
டு முயற்சியை விடாது செய் என்பது கருத்து.]

௫௯. தூக்கி வினைசெய்.

தூக்கி—(முடிக்கும் உபாயத்தை) ஆராய்ந்து, வினை
—ஒருதொழிலை, செய்—(நீ அதன்பின்பு) செய்.

௬௦. தெய்வ மிகழேல்.

தெய்வம்—கடவுளை, இசுழேல்—நீ (மறந்தாயினும்)
இசுழாதே.

௬௧. தேசத்தோ டொத்துவாழ்.

தேசத்தோடு—(நீ வசிக்கும்) தேசத்தில் உள்ளவர்
களுடன், ஒத்து—(பகையில்லாமல்) ஒத்து, வாழ்
—வாழு.

௬௨. தையல்சொற் கேளேல்.

தையல்—(உன்) மனைவியுடைய, சொல்—சொல்லை
கேளேல்—நீ கேட்டு நடவாதே.

௬௩. தொன்மை மறவேல்.

தொன்மை—பழமையாகியசினேகத்தை, மறவேல்
—நீ மறந்துவிடாதே.

௬௪. தோற்பன தொடரோல்.

தோற்பன—தோல்வியடையக் கூடிய வழக்குக்க
ளிலே, தொடரோல்—நீசம்பந்தப்படாதே.

௬௫. நன்மை கடைப்பிடி.

நன்மை—புண்ணியத்தையே, கடைப்பிடி — (நீவி
டாமல்) உறுதியாகப்பிடி.

௬௬. நாடொப்பனசெய்.

நாடி—உன் நாட்டில் உள்ளோர் பலரும், ஒப்பன
—ஒத்துக்கொள்ளத்தக்க நல்ல காரியங்களை, செய்
—நீ செய்.

௬௭. நிலையிற் பிரியேல்.

நிலையில்—(நீ நிற்கின்ற உயர்ந்த) நிலையிலே நின்று,
பிரியேல்—(ஒருபோதும்) நீங்காதே.

௬௮. நீர்விளையாடேல்.

நீர்—(ஆழம் உள்ள)நீரிலே, விளையாடேல்—(நீநீ
தி) விளையாடாதே.

௬௯. நுண்மை நுகரேல்.

நுண்மை—(நோயைத் தருகிற) சிற்றுண்டிகளை, நு
கரேல்—நீ உண்ணாதே.

௭௦. நூல்பல கல்.

நூல் பல—(அறிவை வளர்க்கிற நூல்கள் பலவற்
றையும், கல்—நீ கற்றுக்கொள்.

எக. நெற்பயிர் விளை.

நெற்பயிர்—(நெல்லுப்பயிரை, விளை—(நீவேண்டிய முயற்சிசெய்து) விளைவி.

எஉ. நேர்பட வொழுகு.

நேர்பட—(உன் ஒழுக்கம கோணுமல்) செவ்வைப் பட, ஒழுகு—நீ நட.

எஊ. நைவினை நணுகேல்.

நை—(பிறர்)கெடத்தக்க, வினை—திவினைகளை, நணுகேல்—(நீ ஒருபோதும்) சாராதே.

எச. நொய்ய வுணாயேல்.

நொய்ய—(பயன் இல்லாத) அற்பவார்த்தைகளை, உணாயேல்—(நீ ஒருபோதும்) சொல்லாதே.

எடு. நொய்க் கிடங்கொடேல்.

நொய்கு — வியாதிகளுக்கு, இடங் கொடேல்—(அவபத்திய முதலானவைகளைச்செய்து) இடங்கொடாதே.

எசு. பழிப்பன பகரேல்.

பழிப்பன—(அறிவுடையவர்களாலே) பழிக்கப்படுவனவாகிய இழிசொற்களை, பகரேல்—நீ பேசாதே.

இழிசொற்களாவன, பொய் குறளை கமிஞ்சொல் பயனிலசொல் எனகிற நான்குமாம்.

எள. பாம்பொடு பழகேல்.

பாம்பொடு—(பால்கொடுத்தவருக்கும் விஷத்தைக் கொடுக்கிற) பாம்பைப் போல்பவர்களுடனே, பழகேல்—நீ சகவாசம் இல்லாதே.

எஅ. பிழைபடச் சொல்லேல்.

பிழை பட — வழக்கள் உண்டாகும்படி, சொல்
லேல்—(நீ ஒன்றையும்) பேசாதே.

எக. பிடி பெறநில.

பிடி—பெருமையை, பெற—பெறும்படியாக, நில
—(நீ நல்ல வழியிலே) நில.

அ௦. புகழ்ந்தாரைப் போற்றிவாழ்.

புகழ்ந்தாரை—உன்னைத்துதிசெய்து அபித்தவரை,
போற்றி—(கைவிடாமற்) காப்பாற்றி, வாழ்—நீவாழு.

அ௧. பூமி திருத்தியுண.

பூமி—உன் விளைநிலத்தை, திருத்தி—சீர்திருத்திப்
பயிரசெய்து, உண—நீ உண்ணு.

அ௨. பெரியாரைத் துணைக்கொள்.

பெரியாரை — (அறிவிலே சிறந்த) பெரியோரை,
துணைக்கொள் — உனக்குத் துணையாகப் பேணிக்
கொள்.

அ௩. பேதைமை யகற்று.

பேதைமை—(பிறவிக்குக் காரணமாகிய) அஞ்ஞா
னத்தை, அகற்று—(நீ மெஞ்ஞானத்தினாலே)போக்கு

அ௪. பையலோ டிணங்கேல்.

பையலோடு—சிறுபிள்ளைகளோடு, இணங்கேல்— நீ
கூடாதே.

அ௫. பொருடனைப் போற்றிவாழ்.

பொருள் தனை—திரவியத்தை, போற்றி — (மேன்
மேலும் உயரும்படி) காத்து, வாழ்—நீ வாழு.

அசு. போர்த்தொழில்புரியேல்.

போர்—சண்டையாகிய, தொழில்—தொழிலை, புரியேல்—நீ செய்யாதே.

அஎ. மனந்தடு மாறேல்.

மனம்—மனசு, தடுமாறேல்—(யாதொரு விஷயத்திலும்) சலங்காதே.

அஅ. மாற்றானுக் கிடங்கொடேல்.

மாற்றானுக்கு—பகைவனுக்கு, இடம் கொடேல்—(உன்னை நெருக்கிப் பின் வருத்துமபடியாக) இடங்கொடாதே.

அக. மிகைபடச் சொல்லேல்.

மிகை பட—(சொற்கள் சுருங்காமல்) அதிகப்படும்படி, சொல்லேல்—நீ சொல்லாதே.

க௦. மீதூண் விரும்பேல்.

மீதூ ஊண்—அதிகபோசனத்துக்கு, விரும்பேல்—நீ ஆசைப்படாதே,

கக. முனைமுகத்து நில்லேல்.

முனை முகத்து—சண்டைமுகத்திலே, நில்லேல்—(நீபோய்) நில்லாதே.

கஉ. மூர்க்கரோ டிணங்கேல்.

மூர்க்கரோடு—அறிவில்லாதவர்களுடனே, இணங்கேல்—நீ சினேகம்பண்ணாதே.

கூ௩. மெல்லினல்லா டோள்சேர்.

மெல்—மெல்லிய, இல்—(உன்) மனையாட்டியாகிய நல்லாள்—பெண்ணினுடைய, தோள் — தோளை யே, சேர்—நீ புணர்.

இதனாலே, பிறர்மனைவியர் பரத்தையர் என்கிற இவர்களுடைய தோள்களை ஒருபோதும் புணராதே எனபது பெறப்படும்.

கூ௪. மேன்மக்கள் சொற்கேள்.

மேன்மக்கள்—மேன்மையாகிய மனிதருடைய சொல்—சொல்லை, கேள்—(நீ கேட்டு) நட.

கூ௫. மைவீழியார் மனையகல்.

மைவீழியார்—மைதீட்டியகண்களை யுடைய வேசிகளது, மனை—வீட்டை, அகல்—நீ ஒருபோதும் கிட்டாமல்) அகன்று போ.

கூ௬. மொழிவ தறமொழி.

மொழிவது—சொல்லப்படும் பொருளை—அற (சந்தேகம்) நீங்கும்படி, மொழி நீ சொல்லு.

கூ௭. மோகத்தை முனி.

மோகத்தை—(நிலையாத பொருள்களின் மேலதாகிய) ஆசையை, முனி—நீ கோபித்து விலக்கு.

கூ௮. வல்லமைப் பேசேல்.

வல்லமை—(உன்னுடைய) சாமர்த்தியத்தை, பேசேல்—(நீ புகழ்ந்து) பேசாதே.

கூ௯. வாதுமுற் கூறேல்.

வாது—வாதுகளை, முன்—(பெரியோர்) முன்னே
கூறேல்—நீ பேசாதே.

க00. வித்தை விரும்பு.

வித்தை—கலவிப்பொருளையே, விரும்பு—நீ விரு
ம்பு.

க01. வீடு பெறவில்.

வீடு—மோகூத்தை, பெற— அடையும்படி, நில
—(அதற்குரிய ஞானவழியில்) நில.

க02. உத்தம னாயிரு.

உத்தமனாய்—நற்குண நற்செய்கைகளினாலே எவ்
லாரிலும்) மேலானவனாகி, இரு—நீ இரு.

க03. ஊருடன் கூடிவாழ்.

ஊருடன்—ஊரவர்களுடனே, கூடி—(சபாசபகன்
மங்களிலே) அளாவி, வாழ்—நீ வாழ.

க04. வெட்டெனப் பேசேல.

வெட்டு என—கத்திவெட்டைப்போல, பேசேல்—
(நீ ஒருவரோடுங் கடினமாகப்) பேசாதே.

க05. வேண்டி வினைசெயேல்.

வேண்டி—(யாதொரு பிரயோசனத்தை) விரும்பி,
வினை—திவினையை, செயேல்—நீ ஒருவருக்கும், செய
யாதே.

க06. வைகறைத் துயிலெழு.

வைகறை—(நீ தினந்தோறும்) விடியற்காலத்திலே,
துயில்—நித்தினாயை விட்டு, எழு—எழுந்திரு.

க௦௭. ஒன்னுரைத் தேறேல்.

ஒன்னுரை—பாங்கவாரநீர் தேறேல்— நீ (ஒருபோதும்) நம்பாதே.

க௦௮. ஒய்ந்து சொல்லேல்.

ஒரம்—பக்த்பாதத்தை சொல்லேல். (நீ யாதொருவழக்கிலும்) பேசாதே.

ஆத்திசூடியுரை முற்றிற்று.

உ

ஒளவையார் அருளிச்செய்த

கொன்றைவேந்தன்.

மூலமும் உரையும்

—*—

காப்பு

கொன்றை வேந்தன் செல்வனடியினை
யென்று மேத்தித் தொழுவோ மியாமே.
இதன்பொருள்.

கொன்றை—கொன்றைப் பூமாலையைச் சூடிய,
வேந்தன்—சிவபெருமானுக்கு, செல்வன்—சுமாராகி
யவிநாயகக்கடவுளுடைய அடியினை—பாதங்களிரண்டையும், என்றும்—எந்நாளும், ஏத்தி—துதிசெய்து,
தொழுவோம்—வணங்குவோம், யாம்—நாங்கள் என்ற
வாறு. ஏகாரம் ஈற்றசை.

சூத்திரம்.

க. அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்.
 அன்னையும்—தாயும், பிதாவும்—தகப்பனும், முன்
 —முன்னே, அறி—காணப்பட்ட தெய்வம்—தெய்வ
 ங்களாவார்.

உ. ஆலயந் தொழுவது சாலவு நன்று.
 ஆலயம்—கோயிலுக்குப்போய், தொழுவது—கட
 வுளை வணங்குவது, சாலவும்—மிகவும், நன்று—நல
 லது.

ஈ. இல்லற மல்லது நல்லற மன்று.
 இல்லறம்—(மனையாளோடு கூடிச் செய்யும்) இல்
 லறமானது, நல அறம்—எளிதில் செய்பத்தகும் அற
 மாகும் அல்லது—இல்லறமல்லாத துறவறமானது,
 அன்று—எளிதில்செய்யத்தகும் அறமன்றாகும்.

ச. ஈயார் தேட்டைத்தீயார் கொளவர்.
 ஈயார்—கொடாதவருடைய' தேட்டை—சம்பாத்தி
 யத்தை, தீயார்—(களளர் முதலாகிய)தீயவர்' கொள
 வர்—அபகரிப்பார்.

ரு. உண்டி சுருங்குதல் பெண்டிர்க்கழகு.
 உண்டி—போசனம், சுருங்குதல்—(அளவிற்குறை
 தல பெண்டிர்க்கு—பெண்களுக்கு, அழகு— அழகா
 ர்கும்.

கூ. ஊருடன் பகைக்கின் வேருடன் கெடும்
 ஊருடன்—(தான் இருக்கும்)ஊராருடன்' பகைக்
 கின்—(ஒருவன்) விரோதித்தால, வேருடன்—(தன்)

வமிசத்துடன், கெடும்—(அவன்)கெடுவான்.

எ. எண்ணுமெழுத்துங் கண்ணெனத் தரும்.

எண்ணும்—கணிதநூலும், எழுத்தும்—இலக்கண நூலும்' கண எனத் தரும்—(மனிதருக்கு)இரண்டி கண்களென்று சொல்லப்படும்.

அ. ஏவா மக்கண மூவா மருந்து.

ஏவா—பெற்றவர் இதைச் செய் என்று ஏவுதற்கு முன் குறிப்பறிந்து செய்கிற, மக்கள்—பிள்ளைகள்' மூவா மருந்து—(அப்பெற்றவருக்குக்) தேவாயிர்தம போல்வார்.

க. ஐயம் புகினுஞ் செய்வன செய்

ஐயம்புகினும்—'பிச்சையெடுத்தாலும்' செய்வன— செய்யத்தரும் கருமங்களையே, செய்— (நீ வீடாது) செய்.

க0. ஒருவனைப் பற்றியோரகத் திரு.

ஒருவனை—(நற்குணமுடைய) ஒருவனை' —பற்றி (துணையாகப்)பற்றிக்கொண்டு, ஓரகத்து—ஓரிடத்தி லேதானே, இரு—(நீ எப்போதும்)வாசமபண்ணு.

கக. ஒதலினன்றே வேதியர்க் கொழுக்கம்.

வேதியர்க்கு—பிராமணருக்கு'ஒழுக்கம்—ஆசாரமா னது'ஒதலின் —(வேதம்)ஒதலினும், நன்றே-நல்லதே

கஉ. ஔவியம் பேசுத லாக்கத்திற் கழிவு.

ஔவியம்—பொறாமை வார்த்தைகளை, பேசுதல்— (ஒருவன்)பேசுதல், ஆக்கத்திற்கு—(அவன்)செல்வத் தற்கு, அழிவு—கேட்டைத் தருவதாகும்.

கொன்றைவேந்தனுரை.

கந. அஃகமுங் காசஞ் சிக்கெனத் தேடி.

அஃகம்—தானியத்தையும், காசம்— திரவியத்தையும், சிக்கெனத் தேடி—நீ வீணசிலவுசெய்யாமற் சம்பாதி.

கச. கற்பெனப் படுவது சொற்றிறம் பாமை.

கற்பு எனப்படுவது—(பெண்களுக்குக்)கற்பென்று சொல்லப்படுவது, சொல்—(கணவர்) சொல்லுக்கு, திறம்பாமை—தப்பிரடவாமையாம்.

கரு. காவறானே பாவையர்க் கழகு.

காவல் தானே—(கற்புக்கு அழிவுவராமல் தம்மைக்காத்துக்கொள்வது) தானே, பாவையர்க்கு—பெண்களுக்கு, அழகு—அழகாகும்.

கசு. கிட்டாதாயின் வெட்டெனமற.

கிட்டாது ஆயின்—இச்சித்த ஒருபொருள்) கிடையாதானால், வெட்டென—சிக்கிரத்திலேதானே, மற—(அப்பொருளை) மறந்துவிடு.

கஎ. கீழோ ராயினுந் தாழ வுரை.

கீழோர் ஆயினும்—(கேட்பவர் உனக்குக்) கீழ்ப்பட்டவராய் இருந்தாலும், தாழ—(உன்சொல்)வணக்கமுடையதாய் இருக்குமபடி, உரை—நீ அவருடன்)பேசு.

கஅ. குற்றம் பார்க்கிற் சுற்றயில்லை.

குற்றம்—குற்றங்களை, பார்க்கின் — (ஆராய்ந்து) பார்த்தால், சுற்றம்—உறவாவோர், இல்லை — (ஒருவரும்) இல்லை.

சகூ. கூரம்பாயினும் வீரியம்பேசேல்.

கூர் அம்பு ஆயிலும்—(உன்கையிலிருக்கிறது) கூர்மை பொருந்திய அம்பானாலும். வீரியம்—வீரத்தன்மையை, பேசேல்—(நீ வீணாகப்) பேசாதே.

உ௦. கெடுவது செய்யின் வீடுவதுகருமம்.

கெடுவது—கெடுவதை, செய்யின்—(தன்சினேகன்) செய்தால், வீடுவது—(அவன்சினேகத்தை) வீடுவதே, கருமம்—(வீவேகிக்கு) நற்செய்கையாம்.

உ௧. கேட்டி லுறுதி கூட்டு முடைமை.

கேட்டில்—(கைப்பொருள்) இழந்த காலத்தில், உறுதி—மனநதளராமை. உடைமை—முன்போல அப்பொருளுடையனார் தன்மையை, கூட்டும்—சேர்க்கும்,

உ௨. கைப்பொருடன்னின்மெய்ப்பொருள்கல்வி.

கைப்பொருள் தன்னின்—கையிலிருக்கிற பொருளைப் பார்க்கிலும், மெய்ப்பொருள்—மெய்ப்பொருளாவது, கல்வி—கல்வியேயாம்.

கொற்றவனறித லுற்றிடத் துதவி.

கொற்றவன்—அரசனாவன், அறிதல்—(ஒருவனை) அறிந்திருத்தல், உறறிடத்தது—(அவனுக்கு ஆபத்து) வந்த இடத்தது, உதவி—உதவியாகும்.

உ௪. கோட்செவிக் குறளை காற்றுட நெருப்பு.

கோட்செவி—கோளகேட்டுங் குணத்தோனுடைய காதினே, குறளை—(பிறர்மேல் ஒருவன்வந்து கொள்

ன)கோளானது, காற்றுடன் — காற்றுடன் சேர்ந்த
நெருப்பு—நெருப்பைப்போல மூரும்.

உரு. கௌவை சொல்லி எனவ்ருக்கும் பகை.

கௌவை—(பிறர்மேலே) பழிச்சொல்லுகளை, சொ
ல்லின்—(ஒருவன்) சொல்லினால், எவ்வருக்கும்—எவ்
வாருக்கும், பகை—(அவன்)பகையாவன்.

உசூ. சந்ததிக் கழகு வந்திசெய்யாமை.

சந்ததிக்கு—தன் வமிசம் பெருகுதற்கு, அழகு—
அழகாவது, வந்தி—மலடியாக, செய்யாமை — செய
யாமல் (தன்மனைபாளோடு) கூடிவாழ்தலாம்.

உஎ. சான்றோ ரென்கை யின்றோட் கழகு.

சான்றோர் என்கை — தன்புத்திரனாக் கல்வியறி
வால்) நிறைந்தோர் என்று (கற்றவர்) சொல்லுகிறது,
சான்றோட்கு—பெற்றவருக்கு, அழகு—அழகாகும்.

உஅ. சிவத்தைப் பேணிற் றவத்திற் கழகு.

சிவத்தை — (முதற்பொருளாகிய) பரமசிவத்தை,
பேணின் — (ஒருவன்) வழிபட்டால், தவத்திற்கு—
(அவன்செய்யுந்) தவத்திற்கு, அழகு—அழகாகும்.

சீரைத் தேடி னேரைத் தேடி.

சீரை — செளக்கியத்தை, தேடின் — (உனக்குத்)
தேடிவாயானால், ஏரை—பயிரிடுந் தொழிலை, தேடி—
ந் தேடிக்கொள்ளு.

உஓ. சுற்றத்திற் கழகு சூழ விருதகல்.

சுற்றத்திற்கு—உறவினருக்கு, அழகு—அழகாவது

சூழ—(சபாசபங்களிலே பலரும் வந்து) சூழ, இருக்க
தல்—(சமீபங்களிலே) சூடியிருக்கையாகும்.

நக. சூதம் வாதும் வேதனை செய்யும்.

சூதம்—சூதாடுதலும், வாதும்—தருக்கம் பேசுதலும்,
வேதனை—வருத்தத்தை, செய்யும்—உண்டாக்கும்.

நஉ. செய்தவ மறந்தாற் கைதவ மாளும்.

செய்தவம்—செய்யுந்தவத்தை, மறந்தால்—(ஒருவன்)
மறந்தால், கைதவம்—பொய்யாகிய அஞ்ஞானமானது,
ஆளும்—(அவனை அடிமைசொண்டு) ஆளும்.

நங. சேமம புகினும் யாமத் துறங்கு.

சேமம்—காவற் கூடத்திலே, புகினும்—பாய்(ஒரு
வேலையும் இல்லாமல்) இருந்தாலும், யாமத்த—ஏழ்
வர நாழிகைக்குப்பின், உறங்கு—நீ நித்திவாபண்ணு.

நச. சையொத் திருந்தா லைய மிட்டுணை.

சை ஒத்து இருந்தால்—பொருள் ஒத்திருந்தால், ஐ
யம் இட்டு—பிச்சை இட்டு, உண—நீயும் உண்ணு.

சை - பொருள்.

நரு. சொக்க ரென்பவ ரக்தம் பெறுவர்.

சொக்கர் என்பவர்—பொன்னுடையவர் என்று சொ
ல்லப்படுவோர், அக்தம்—(அறமும் இன்பமுமாகிய ம
றறைப்) புருஷார்த்தங்களையும், பெறுவர்—பெறுவார்.

சொக்கு—பொன்.

நசு. சோமப ரென்பவர் தேமபித் திரிவர்.

சோமபர் என்பவர்—சோமபலுடையவர் என்று

சொல்லப்படுவோர், தேம்பி—(வறுமையினால்) வருந்தி, திரிவா—(இரந்து) திரிவார்.

௩௭. தந்தைசொன மிக்க மந்திர மில்லை, தந்தை—பிதாவினுடைய, சொல—சொல்லுக்கு, மிக்க—மேற்பட்ட, மந்திரம்—(பலனைத்தரும்) மந்திரமானது, இல்லை—(ஒருவனுக்கு எந்தநூலிலும்) இல்லை.

௩௮. தாயிற் சிறந்தொரு கோயினு மில்லை. தாயின—மாதாவைப்பார்க்கிலும், சிறந்த—சிறப்புப்பொருந்திய, ஒருகோயிலும்—ஒருஆலயமும், இல்லை—(ஒருவனுக்கு எங்கும்) இல்லை.

௩௯. திரைகட லோடியுந் திரவியந் தேடு. திரை கடல்—அலைகின்ற கடலிலே, ஓடியும்—(தோணியேறித் தூரதேசங்களிற்) போயானாலும், திரவியம்—திரவியத்தை, தேடு—ஓர் சம்பாதி.

௪0. தீராக்கோபம் போரா முடியும். தீரா—ஓங்காத, கோபம்—கொபமானது, போரா—(பின்பு) சண்டையாக, முடியும்—முடிந்துவிடும்.

௪௧. துடியாப் பெண்டிர் மடியி னெருப்பு. துடியா—(தங்கணவருக்குத் துன்பம் வந்தபோது) மனம் பதைபதை, பெண்டிர்—பெண்கள், மடியில்—(அவர்) வயிற்றில், நெருப்பு—அக்கினிக்கு ஒப்பாவார்

௪௨. தூற்றும் பெண்டிர் கூற்றெனத் தரும். தூற்றும்—(தங்கணவர்மேற் குற்றஞ்சொல்லித்) தூற்றுகிற, பெண்டிர்—பெண்களை, கூற்று எனத்தகு

ம்—(அவருக்கு) இயமன் என்று எண்ணத்தகும்.

சஊ. தெய்வஞ் சீறிற் கைதவ மாளும்.

தெய்வம்—தெய்வமானது, சீறின்—(ஒருவனைக்) கோபித்தால், கைதவம்—(அவனுக்குக்) கைகூடியிருந்த தவமும், மாளும்—(பயன்கொடாமல்) அழியும்.

சச. தேடா தழிக்கிற பாடா முடியும்.

தேடாத—(ஒருவன் வருந்திச் சம்பாதிയാமல், அழிக்கின்—(இருக்கிற பொருளைச்) செலவழித்தால், பாடா முடியும்—(அவனுக்குப் பின்) வருததமாக முடியும்.

சரு. தையு மாசியும் வையகத் துறங்கு.

தையும்—தையாதததிலும், மாசியும்—மாசியாதத்திலும், வை அகத்து—(பனிவருத்தந்தாராத) வைக்கோல்வீட்டிலே, உறங்கு—நீ நிகதிநாபண்ணு.

சசு. தொழுதூண் சுவையி னுழுதூ ணினிது.

தொழுது—(ஒருவரைச்) சேவித்து, ஊண்—உண்ணும் உணவினது, சுவையின்—சுவையைப் பார்க்கிலும், உழுது—உழுது பயிர் செய்து, ஊண்—உண்ணும் உணவினசுவை, இனிது—இன்பம் தருவதாகும்.

சஎ. தோழ னோகி மேழைமை பேசேல்.

தோழனோகி—(உன)சினேகனோடாயினும், ஏழைமை—(உனக்கு இருக்கிற) சிறுமையை, பேசேல்—(நீ எப்படிப்பட்ட வேளையிலும்) பேசாதே.

சஅ. நல்லீணக்க மல்ல தல்லந் படுத்தும்.

நல் இணக்கம் அல்லது—நல்ல சகவாசம் அல்லா

தது, அல்லல்—துன்பத்தையே, படுத்தும்—உண்டாக்கும்.

சக, நாடெங்கும் வாழக் கேடொன்று மில்லை. நாடு எங்கும்—தேசமெங்கும், வாழ—செழித்திருக்குமாயின், கேடு ஒன்றும்—(திருட்டு முதலாகிய) முகடொன்றும், இல்லை—இல்லை.

ரு0. நிற்கக் கற்றல் சொற்றிறம் பாமை.

நிற்க—'தன்னிடத்தே' நிலைபெறும்படி, கற்றல்—கற்றலாவது, சொல் (தான்சொல்லும்) சொல்லுகளிலே திறம்பாமை—(ஒருபோதும்) தப்பிப்போகாமையாம்.

ருச. நீரகம் பொருந்திய ஓரகத்திரு.

நீர்—நீர்வளமானது, அகம்—தனக்குள்ளே, பொருந்திய—(மழையில்லாத பஞ்சத்திலும்) அமைந்த, ஊரகத்த—ஊர்நிலைத்திலே, இரு—நீ குடியிரு.

ரு2. நுண்ணிய கருமமுமெண்ணித் துணி.

நுண்ணிய—சிறிய, கருமமும்—தொழிலையும், எண்ணி—'முடிக்கும் வழியை நன்றாக) ஆலோசித்து, துணி—'நீ பின்பு அதைச்) செய்யத்துணி.

ரு3. நூனமுறை தெரிந்து சீலத் தொழுகு.

நூல்—தருமநூலிலே சொல்லப்பட்ட, முறை—(விதிகளின்) முறையை, தெரிந்து—அறிந்து, சீலத்த—நல்லொழுக்கவழியில் ஒழுகு—நீ நட.

ரு4. நெஞ்சை யொவிகதொரு வஞ்சக மில்லை.

நெஞ்சை—(தமமுடைய) மனசாகு, ஒளித்த—ம

கொன்றைவேந்தனுரை.

றைக்கப்பட்ட, ஒருவஞ்சகம்—யாதொருவஞ்சனை,
இல்லை—(யாவரிடத்திலும்) இல்லை.

௫௫. நேரா நோன்பு சீரா காது.

நேரா—(மனசினால்) உடன்படாத, நோன்பு—தவமா
னது, சீர் ஆகாது—சீராக முடியாது.

௫௬. நைபவ ரெனினு நொய்ய வுரையேல்.

நைபவர் எனினும்—(கேட்போர் எதிர்ப்பேசாமல்)
வருநதுவோராயினும், நொய்ய அற்ப வார்த்தைகளை,
உரையேல் நீ சொல்லாதே.

௫௭. நொய்யவ ரென்பவர் வெய்யவ ராவர்.

நொய்யவர் என்பவர்—(உருவத்தினாலே) சிறியவர்
என்று இகழப்படுவோரும், வெய்யவர் ஆவர்—செய்
காரியத்தால் யாவரும் வீரும்புங்குணத்தையுடையவ
ராவர்.

௫௮. நோன்பென்பதுவே கொன்றுதினனாமை.

நோன்பு என்பது—தவமென்று சொல்லப்படுவது,
கொன்று—(ஒருசீவனை) வதைசெய்து, தினனாமையே
(அதன்மாமிசத்தைத்) தினனாமையேயாம்.

௫௯. பண்ணிய பயிரிற் புண்ணியந தெரியும்.

பண்ணிய—(ஒருவன்) செய்த, பயிரின—பயிரினவீ
னாவினாலும் வீனாவீலலாமையினாலும், புண்ணியம்—
(அவனிடத்தே) புண்ணியம் இருத்தலும் இல்லாமைய
யும், தெரியும்—அறியப்படுகும்.

கொன்றைவேந்தனுரை.

கூ0. பாலோ டாயினும் கால மறிந்துண்.

பாலோடு ஆயினும்—பாலோடுகூடிய அன்னத்தை
ணடாலும், காலம் அறிந்து—(உண்ணத்தகுங்)கால
த்தை அறிந்து, உண்—(நீ அதை) உண்ணு.

கூ1—பிறன்மனை புகாமை யறமெனத்தகும்.

பிறன்—பிறனுடைய, மனை—மனையாளிடத்தில், புகாமை—(இச்சித்துப்)போகாமையே, அறம் எனத்தகும்—(எல்லாத்தருமங்களினும் உயர்ந்த) தருமம் என யுசொல்லத்தகும்.

கூ2. பிரம் பேணி பாரக் தாங்கும்.

பிரம் பேணி—(முலைப்பால் குறைவற உண்டு)வளர்
நகவன், பாரம்—பாரமான சமையை, தாங்கும் — சமப்பான். [அதும்பால் முன்னே காரணங்களைக்குறை
வறக்கொண்டவன் பின்னே பெரியகாரியங்களையும் வ
ருத்தமின்றி முடிப்பான்.]

பிர-முலைப்பால். அம-சாரியை.

கூ3. புலையுங் கொலையுந் களவுந் தவிர.

புலையும்—புலா னுண்ணுதலையும், கொலையும்— சீவ
வதைசெய்கலையும், களவும்—பிறர்பொருளைத் திருமி
தலையும், தவிர—(நீசெய்யாது) ஒழித்துவீ.

கூ4. பூரிமயார்க் கிலலை சிரிய வொழுககம்.

பூரிமயார்க்கு—கீழ்மக்களுக்ககு, சிரிய—சிறப்பாகிய,
ஒழுககம் — நலையாணித்து, கிலலை — (உண்டாதல)
கிலலை.

கூடு. பெற்றோர்க் கில்லை சுற்றமுஞ் சினமும்.

பெற்றோர்க்கு— (மெஞ்ஞானத்தைப்) பெற்றவருக்கு, சுற்றமும்—உறவினர்மேல் ஆசையும், சினமும்—(மறநர்மேல்) வெறுப்பும், இலலை—இல்லை.

கூசூ. பேதைமை யென்பது மாதர்க் கணிகலம்.

பேதைமை என்பது—அறியாமையென்று சொல்லப்படுங் குணமானது, மாதர்க்கு — பெண்களுக்கு, அணிகலம்—ஆபரணமாகும்.

கூஎ. பையச்சென்றால் வையந்தாங்கும்.

பைய—மெள்ள, சென்றால்—(ஒருவன் தகுதியானவழியில்) நடந்தால், வையம்—பூமியிலுள்ளோர், தாங்கும்—(அவனை) மேலாகக்கொள்வார்.

கூஅ. பொல்லாங்கு என்பவை யெல்லாந்தவீர்.

பொல்லாங்கு என்பவை—தீங்குகளென்று சொல்லப்பட்டவைகளாகிய, எல்லாம்—எல்லாவற்றையும், தவீர்—(நீ செய்யாது) ஒழித்தவீழ்.

கூக. போனக மென்பது தானுழந் துண்டல்.

போனகம் என்பது — போசனமென்று சொல்லப்படுவது, தான் உழந்தது—தான் பிரயாசப்பட்டசெய்யாதித்து, உண்டல்—உண்ணுதலாம்.

எ0. மருந்தே யாயினும் விருந்தோ மினா.

மருந்தே ஆயினும்—(உண்ணப்படுவது கிடைத்தற்கு அரிய) தேவாமிரதம் யானாலும், விருந்தோம்—(வந்த) விருந்தாளிகளோடு கூடி, உண—நீ உண்ணு.

எக. மாரி யல்லது காரியமில்லை.

மாரி அல்லது — மழையினால் அல்லாமல், காரியம்—யாதொரு காரியமும், இல்லை—(யாருக்கும் நடப்பது) இல்லை.

எஉ. மின்னுக்கெல்லாம் பின்னுக்குமழை.

மின்னுக்கு எல்லாம்—(வானத்திலே காணப்பட்ட மின்னலுக்கு எல்லாம், பின்னுக்கு மழை—(அப்போது மழை இல்லையாயினும்) பின்னே மழை உண்டாகும். [அதுபோல ஒருவனிடத்திலே காணப்பட்ட நல்ல முயற்சிகளுக்கெல்லாம் அப்போது பயன் இல்லையாயினும் பின்னே பயன் உண்டாகும்.]

எஉ. மீகாமனில்லா மரக்கல மீமாடாது.

மீகாமன்—தன்னை ஒட்டத்தக்கமாலும், இல்லா—இல்லாத, மரக்கலம்—தோணியானது, ஓடாது—கடலிலே செவ்வையாக ஓடாது. அதுபோலத் தன்னை முடிக்கத்தக்கவன் இல்லாத யாதொருகருமமும் செவ்வையாகமுடியாது.]

எச. முற்பகல செய்யிற் பிற்பகல் வீளையும்.

முற்பகல்—ஒரு முகூர்த்தகாலத்தின் முன்) பங்கிலே, செய்யினை—(பிறனுக்குத் தீங்கு) செயதால், பிற்பகல்—அதன்பின்பங்கிலே, வீளையும்—(செய்யதவனுக்கு அத்தீங்குதானே) உண்டாகும்.

பகல்—முகூர்த்தம.

எரு. மூத்தோர் சொன்ன வார்த்தை யமிர்தம்.

முத்தோர்—(கல்வியறிவினா) முதிர்ந்தவர், சொ
ன்ன—சொல்லிய, வார்த்தை—ர்த்தையானது, அமி
ர்தம்—தேவாமிர்தத்தைப்போல.

எசு. மெத்தையிற் படுத்தித்திரைக் கழகு.

மெத்தையில்—பஞ்சணையிே, படுத்தல்—படுத்த
லானது, நித்திரைக்கு—(ஒருவ செய்கிற) நித்திரை
க்கு, அழகு—அழகாகும்.

எஎ. மேழிச் செல்வங் கேழை படாது.

மேழி—கலப்பை பிடித்து உதுபயிர்செய்தலால்
உண்டாகுகின்ற, செல்வம்—செவமானது, கேழை
படாது—ஒருபோதும்) குறைவ அடையாது.

எஅ. மைவிழி யார்தம் மனைகன றொழுது.

மைவிழியார்தம்—மை தீட்டி கண்ணை யுடைய
வேசிகளது, மனை—வீடுகளை, கன்று ஒழுது—நீ
அணுகாமலே விலகிப் போ.

எகூ. மொழிவது மறுக்கி வழிவதுகருமம்.

மொழிவது—(கற்றோர்) செல்லுகின்ற உபாயத்
தை, மறுக்கின்—கேளாமற்செய்நால், கருமம்—ஒரு
வன் செய்யுந், தொழில், அழிவது—கெடுவதாகும்.

அ0. மோன மென்பது ஞான வரம்பு.

மோனம் என்பது—மெளனநிலை என்பது, ஞானம்
—மெய்ஞ்ஞானத்துக்கு, வரம்பு—எல்லையாகும்.

அக. வளவ னாயினு மளவறிந் தழித்துண.

வளவன் ஆயினும்—(சம்பந்திலே) சோழனுக்கு ஒ

ப்பானவனாய் இருந்தானாலும், அளவு— (பொருள் வரவின) அளவை, நிர்து—தெரிந்து, அழித்து— செலவழித்து, உண்கீ அனுபவி.

அஉ. வானஞ் சுங்கிற றுனஞ் சுருங்கும்.

வானம்—மழைபாது, சுருங்கின் — பெய்தல் குறைபுமாயின், தானப— (சற்பாத்திரங்களுக்குக் கொடுக்கிற) கொடையம், சுருங்கும்—குறைவுபடும்.

அங். விருந்திலோர்கிலலை பொருந்தியவொழுக்கம்.

விருந்து இலோர்கு— விருந்தினரை உபசரித்தல் இல்லாதவருக்கு, பொருந்திய—தாம் பொருந்திய, ஒழுக்கம்—இல்லறம், இலலை— இருந்ததாயினும்) இல்லாததற்குச் சமானமாகும்.

அசு. வீரன் கேணமை கூரம் பாகும்.

வீரன்—வீரனுடைய, கேணமை—சினேகம் ஒருவனுக்கு இருந்தால், கூர் அம்பு ஆகும்— (அவனுக்கு அதுவ தன்பகையை வெல்லுதற்குக்) கூர்மைபொருந்திய அம்பாகும்.

அரு. உரவோ ரென்கை யிரவா திருத்தல்.

உரவோர் என்னை—வல்லவரென்று சொல்லப்படுதல், இரவாது— தங்குச் சிறுமை வந்த காலத்திலும் (பிறரை) இரவாமல், இருத்தல்—இருக்கையாய்.

அசு. ஊக்க முடைமை யாக்கத்திற் கழகு.

ஊக்கம் — (செய்தொழிலிலே) மனந் தளராமை யை, உடைமை— ஒருவன், உடையனாகுதல், ஆக்கத்தி

ற்கு—(அவன்) செல்வத்திற்கு, அழகு — அழகாகும்,
அள. வெள்ளைக் கிலலை கள்ளச் சிந்தை.

வெள்ளைக்கு— களங்கமில்லாத பரிசுத்தகுண மு
டையவனிடத்து, களளம்—வஞ்சனைபொருந்திய, சிந்
தை—நினைப்பானது, இலலை—இல்லை.

அஅ. வேந்தன் சீறி னுநதுணை யில்லை.

வேந்தன்—அரசனானவன், றின்--(ஒருவனைக்) கோ
பித்தால், ஆம்—(அப்போது அவனுக்கு உபயோகம்)
ஆகினற, துணை—துணை, இல்லை—ஒருவரும்) இல்லை.

அக. வையக் தோறநு தெய்வந தொழு.

வையம் தோறும் — பூமியிலுள்ள தலநதோறும்
(போய்) தெய்வம்—கடவுளை, தொழு—நீ (தரிசித்து)
வணங்கு.

க௦. ஒத்த விடத்து நித்தினாகொள்.

ஒத்தீஇடத்து—மேடுபள்ளம இல்லாமற்)சமமான
இடத்திலே, நித்தினா கொள்—(நீ படுத்த) நித்தி
பண்ணு.

கக. ஒதாதார்க் கிலலை யுணர்வொடு மொழுக்
ஒதாதார்க்கு—(அறிவுநூலகளைப்)படியாதவர
உணர்வொடு—அறிவுடனே, ஒழுக்கம்—நவல
யுட, இல்லை—உண்டாதல) இல்லை.

கொன்றைவேந்தனுரை முற்றுப்பெற்றது.

கடிதம் எழுதுகிற முறை.

தகப்பனுக்கு மகன் எழுதல்.

மகா கனம்பொருந்திய தந்தையார் அவர்களுக்குவந்தனஞ்செய்து எழுதிக்கொள்ளும் விண்ணப்பம்.

ஐயா, கடவுளுடைய திருவருளினாலும் தங்கள் ஆசீர்வாதத்தினாலும் அடியேன் இங்கே க்ஷேமமாயிருக்கிறேன். தாங்களும் அடியனுடைய தாயார் தமையனார் முதலானவர்களும் க்ஷேமமாயிருக்கிற சமாசாரம் அறியவிரும்புகிறேன்.

அடியேன் வித்தியாசாலேக்கு நியமமாகப்போய்ப்படித்துவருகிறேன். இப்பொழுது இரண்டாம் பாலபாடமும் எண்சுவடியும்படிக்கிறேன்.

அடியேனுடைய சிறியதாயரவர்கள் அடியேனை மிகுந்த அன்புடனே நடத்துகிறார்கள். கனம்பொருந்திய உபாத்தியாயரவர்கள் வெகுபிரீதியுடனே பாடஞ்சொல்லுகிறார்கள்.

அடியேனுக்கு இரண்டுவேட்டிவாங்கி அனுப்பும்படிக்களைப்பிரார்த்திக்கின்றேன்.

அடியேனுக்கு வேண்டும் நல்லபுத்திகளை அடிக்கடையிடையிடும்படி வேண்டுகொள்குகிறேன்.

பரம். }
ய (வந) }
மீ }
}

இங்ஙனம்
தங்கள் அன்புள்ள குமாரன்
குமாரசுவாமி.

மச்சனுக்குத் தகப்பன் எழுதல்.

கடவுளுடைய திருவருளினாலே சிரஞ்சீவி சூமாரக
வாமிக்குக் கல்வியும் நல்லொழுக்கமும் ஈசரபத்தியும்
தீர்க்காயுகம் மேன்மேலும் பெருகுக.

என்னன்புள்ள குமாரனே,

நீ இந்தமீர்-உகை-எழுதிய கடிதம் வந்துகேர்ந்தது.
கடவுளுடைய பெருங்கருணையினாலே நானும் உன்னு
டைய அன்புள்ள தாய் தமையன் முதலானவர்களும்
கேழமமாயிருக்கிறோம். உன்மாமனா இரணநிவாரமசு
ரத்தினாலே பிடிக்கப்பட்டு இப்போதுசெளக்கியமடை
ந்திருக்கிறார்.

நீ வித்தியாசாலேக்கு நியமமாகப்போய், கனம்பொ
ருந்திய உபாத்தியாயரவர்களுக்கு அன்போடும் அச்சத்
தோடும் பணிந்துநடந்து, வித்தைநன்றாகக்கற்றுக்
கொள்ளவேண்டும். பின்வரும் நீதிமொழி இரணநிம்
உனக்குத்தெரியுமே.

“வித்தைவீரும்பு” “இளமையிற் கல்”

உன் தமையன் மார்கழிமீர் - ஆர்த்திரா தரிசனத்
பொருட்சிச் சிதம்பரத்துக்குவருவான். உனக்கு
டியிரணநிம் அவனிடத்திற் கொடுத்து அனுப்ப
பெற்றுக்கொள்.

நீ தினந்தோறும் தவறாமல் கடவுளை அந்
யானித்துத் தோத்திரம்பண்ணக்கடவாய்

மாயூரம்

இமநன்

அகஷப(வந)

உன்வாழ்வைவீர

ஐப்பசிமீர்-உகை

வேவைத்திய

தமையனுக்குத் தம்பியெழுதல்.

மகாசனம்பொருந்திய தமையனூர்வர்களுக்கு வந்த
னஞ்செய்து எழுதிக் கொள்ளும் வீணணப்பம்.

அண்ணா,

இவ்விடத்தில் அனைவரும் கேட்கும், தங்கள் கேட்கமா
திசயங்கள் அறியவிரும்புகிறேன்.

தங்கள் கட்டளைப்படி பயிர்வேலை தடையில்லாமல்
கடந்துவருகின்றது அடியேன் வித்தியாசாலைக்குத் த
வறாமலேயேய்ப் படித்துவருகிறேன்.

என் சிறுபிராயத்திலே பிதாமாதாக்கள் சிவபதம
டைந்துவிட, தாங்களே அடியேன்மேல் இரக்கமவை
த்து, அடியேனை அன்னவஸ்திரந்தந்து வளர்த்து, வித்
தியாசாலைக்கு அனுப்பிப் படிப்பிப்பித்து வருகிறீர்கள்
அடியேன் இயன்றமட்டும் கலவியிலே தேர்ச்சியடை
யாதாயினும் ஒரு உத்தியோகம் பெற்றுக்கொள்
வாயும், இந்த நன்றியை இடையறாவண்ணம்
பாடுகொண்டு நம்புகின்றேன். தாங்களெல்லாம்
அடியேன்மறவாதபடி அருள்செய்யும்பொ
பருங்கருணைக்கடலாகிய கடவுளைப்பிரார்த
கின்றேன். ஒளவையார் அருளிச்செய்த "நன்றி
என்னும் நீதிமொழி எப்போதும் எனமள
புது.

தங்கள் தரிசனம் அடியேனுக்கு எப்போது கிடைக்
குமோ அறியேன். நாங்கள் இவ்விடத்துக்குத்திரும்பு
மபொழுது அடியேனுக்கு ஒரு வீழூதிச்சம்புடம்வாங்கி
க்கொண்டுவரும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

சிதம்பரம்.

அக்ஷய(வநி)
தைமீ-ருவ

இங்நனம்

} தங்கள் அதிப்பிரியனாகிய சகோத
மாசிலாமணி. [ரன

தம்பிக்குத் தமையன் எழுதல்.

கடவுளுடைய திருவருளிணலே சிரஞ்சீவி தம்பி மா
சிலாமணிக்குச் சகல நன்மைகளும் பெருகுத.

நீ அனுப்பினகடிதம் பெற்று வாசித்துச் சந்தோஷம
டைந்தேன். நான் இரண்டு வாரத்துக்குள்ளே அவ்வி
டம் வந்துசேருவேன். வரும்பொழுது வீழூதிச்சம்புட
ம் கொண்டுவருவேன்.

தம்பி. நீ சிறிதும் கவலைப்படவேண்டாம். நீ எவ்வள
வுகாலத்துக்குப் படிக்கவேண்டுமோ அவ்வளவு கால
த்துக்கும் நானுனைக்கு அன்னவஸ்திரமும் புஸ்தகமு
தலானவைகளும் தந்து உனனை அன்போடு நடத்தும்
படி கடவுள் கிருபை செய்வார்.

நீ படிப்பதற்கு மாத்திரமன்றிப்படித்தபடியே நடப்
பதற்கும் பிரயாசைப்படவேண்டும். நன்னை இவ்

லாதபோது கல்வியினாலேபிரபோசனம் இல்லை' நம
கு உயிர்த்துணையாகிய கடவுளை ஒருபோதும்மற
தே.

இன்று மிருந்துங் சிடந்து நடந்துநினை
என்றுஞ் சிவனரூளினை',

சும்பகோணம்.
அகஷய (வரு)
தைமீ



இங்ஙனம்,
உன்னபுள்ளதமைய
கனகசடை

உபாத்தியாயருக்கு மாணாக்கன் எழுதல்,

ம. ஈ. ஈ. ஸ்ரீ உபாத்தியாயரவர்களுக்கு மனம் வாக்க
க்காயங்களினாலே வந்தனஞ்செய்து எழுதிக்கொள்ள
ம் விண்ணப்பம்.

கனம் பொருந்தியஐயா,

அடியேன் இந்த மீடுவ தமையனருடைய கலியாண
த்தின்பொருட்டு இருபதுதினத்துக்குத் தங்களிடத்
லே அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு, அன்று சாயங்கால
சிறிய தகப்பனாரோடும் சிதம்பரத்தினின்றும் புறப்ப
டு, கடவ இவ்விடம்வந்து சேர்ந்தேன். கடவ தமையரு
ருடைய கலியாணம் சிறப்பாக நிறைவேறியது.

இவ்விடத்திலே எங்கள் ஸ்ரீ குருசுவாமிகள் இந்த ம
சத்துக் கடைச்சேமவாரத்திலே சிலருக்குத் தீசை

யும் பொருட்டு நிச்சயித்திருக்கிறார்கள். கனம்
 நந்திய இரண்டாமுபாத்தியாயவர்கள் தம்வகுப்
 பள்ளைகளுக்குத் தீக்ஷ பெற்றுக்கொள்ளும்படி
 எள் போதித்ததைக்கேட்டு, அடியேனும் அதில்
 யுடையவனாய் இருந்தேன் அதற்க்குஇது சமயம்
 ல் அடியேன் அதுவரையும் தாமதித்திருந்து, தீ
 பெற்று, நாலேந்து தினத்துக்குள்ளே அதுட்டா
 பழகிக்கொண்டு சிறிய தகப்பனாரவர்களோடு பு
 ட்டித் தாமதமில்லாமல் அவ்விடம் வந்துசேரு
 ள். இதற்குத் தாங்கள் பெருந்ததை கூர்ந்து அது
 செய்யும்படி தங்கள் கனத்தைப் பிரார்த்திக்கின்
 ள்.

டியேன் பழம்பாடம் படித்து வருகின்றேன். புது
 டம் தினந்தோறும் படித்துச் சிறிய தகப்பனாரிட
 னு வருகிறேன்.

யம். } இங்ஙனம்.
 தங்கள் அன்புள்ள மாணாக்கர்கள்
 ச- அம்பலவாணன்.